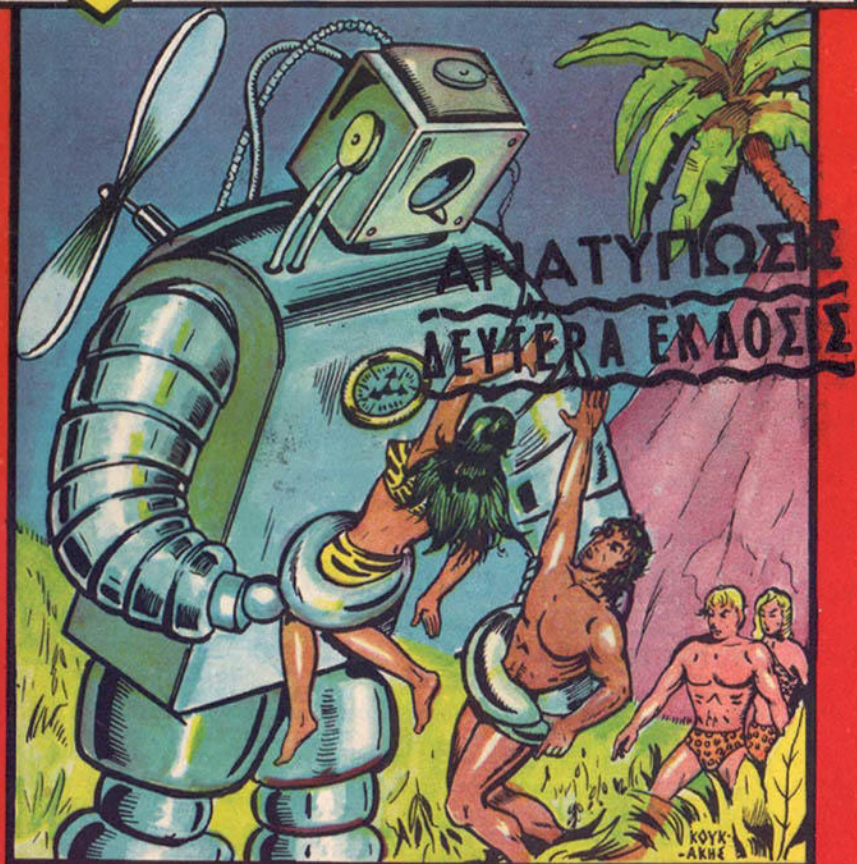

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
78

ΤΟ ΧΑΛΥΒΑΙΝΟ ΤΕΡΑΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

''Ο Γκαούρ και η Ταταμπού γκρεμίζονται από τὰ θεόρατα δρά-
χια τῆς κορφῆς τοῦ πέτρινου βουνοῦ.

ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ
ΒΟΗ!

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΓΙΟΥ

Πρῶτος ὁ Γκαούρ, λίγο
πρὶν θῆ ὁ ἥλιος, φθάνει ἀ-
λαφιασμένος στὴ Μεγάλη
Πηγὴ...

Κυττάζει γύρω του ἀνήσυ-
χος. Σ'ὰ νὰ περιμένη κάτι
πολύ παράξενο νὰ συμβῇ...

Ὅμως δὲν προφθαίνουν νὰ
περάσουν λίγες στιγμὲς καὶ

βαρὺ γρήγορο ποδοβολητὸ
ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ.

Εἶναι ὁ Ταρζάν! Ὁ δοξα-
σμένος Ἀρχοντας τῆς ἀπέ-
ραντης παρθένας Ζούγκλας.

Οἱ δυὸ γιγαντόσωμοι ἄν-
τρες κυττάζονται χαμένα :

— Κ' ἐσύ ἐδῶ; ρωτᾷ ὁ
Γκαούρ. Τί ζητᾷς, ἀδελφέ

μου;

‘Ο Τερζάν τοῦ ἀποκρίνε-
ται μέ τήν ἴδιαν ἐρώτησι :

— ‘Εσὺ τί ζητᾷς ἐδῶ ;

... Καλύτερα ὅμως νὰ γυρί-
σουμε λίγο πίσω στήν κατα-
πληκτική κι ἀπίστευτη αὐτὴ
ἱστορία μας. Νὰ πάρουμε τὰ
συνταρακτικά γεγονότα μέ τὴ
σειρά τους...

... Εἶναι θαυσιὰ μεσάνυχτα !

‘Η πανώρια Ταταμποῦ κοι-
μᾶται στήν πέτρινη σπηλιά
ποῦ βρίσκεται στὴ θεόρατη
κορφή τοῦ περήφανου ‘Ελλη-
νικοῦ βουνοῦ...

‘Ο μελαψὸς γίγαντας Γκα-
οὐρ ἔχει ξαπλώσει, ὅπως
πάντοτε ἔξω, πάνω στὰ γαλά-
ζια θράχια...

‘Ο γλυκὸς ὕπνος δὲν ἔχει
καταφέρει ἀκόμα νὰ σφαλίσῃ
τὰ κουρασμένα βλέφαρά του.

Κάποιο κακὸ προαίσθημα
θασανίζει ἀπόψε τὸ ὑπέροχο
αὐτὸ παλικάρι... Μὲ ὀρθά-
νοικτα μάτια κυττάζει τὸν ἀ-
πέραντο οὐρανὸ τῆς νύκτας.
‘Αμέτρητ’ ἀστέρια τὸν ἔχουν
διαμαντοστολίσει...

Τὸ λαμπρὸ φεγγάρι δὲν
ἔχει ξεπροβάλει ἀκόμα πίσω
ἀπὸ τὰ μακρινὰ βουνὰ τῆς
ἀνατολῆς.

‘Η τροϊκὴ αὐτὴ νύκτα εἴ-
ναι ἀφόρητα ζεστή! ‘Η παρ-
θένα κι ἄγρια Ζούγκλα ἔχει
πέσει σ’ ἓνα βαθὺ λήθαργο !
Σὲ μιὰ ἀτέλειωτη νάρκη!

Καὶ νὰ : Ξαφνικά μιὰ παρ-
ράξενη μακρινὴ βοή σχίζει
τὸ ζεστὸ σκοτάδι...

‘Ο Γκαοὐρ ἀνασηκώνεται.

‘Αφουγγράζεται ἀνήσυχος...

‘Η παράξενη βοή ὅλο καὶ
δυναμώνει. ‘Απὸ στιγμή σὲ
στιγμὴ ἀκούγεται καὶ πιὸ
κοντά...

Ο ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ !

‘Ο γιγαντόσωμος ‘Ελληνας
πετιέται Τώρα ὀρθός. Μὲ τὰ
μεγάλα μαύρα μάτια τοῦ ψά-
χνει τὸ σκοτάδι τοῦ οὐρανοῦ...

Σχεδὸν ἀμέσως γυρίζει
πρὸς τὸ μέρος τοῦ βορριά...
‘Απὸ τὸ θάθος τοῦ ὀρίζοντα
κάτι φωτεινὸ παρουσιάζεται...
Διασχίζει τὸ στερέωμα μέ ἀ-
σύλληπτη ταχύτητα... ‘Εχει
πάρει κατεύθυνσι πρὸς τὸ πέ-
τρινο βουνό. Πετᾷ σὲ κάπως
χαμηλὸ ὕψος...

Κυττάξ’ τε τὸ κ’ ἐσεῖς...
Πλησιάζει... Φθάνει... Καὶ
νᾶτο : Περνάει λίγα μέτρα
πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Γκα-
οὐρ!

Προχωρεῖ... Ξαναγυρίζει...
Διαγράφει κύκλους πάνω ἀπὸ
τὴν κορφή τοῦ θεόρατου βου-
νοῦ...

‘Η βοή ποὺ ἀντηχοῦσε, σάν
θρισκὸταν ἀκόμα μακρυᾶ, εἴ-
ναι τώρα κρότος. Τρομακτι-
κὸς κρότος! Σὰ νὰ πέφτουν
ἀμέτρητοι κερανοί, ὁ ἓνας
πίσω ἀπ’ τὸν ἄλλον!

Καὶ παθαιμένη νᾶταν ἡ Τα-
ταμποῦ θά ξυπνοῦσε!

‘Ετσι, πετάγεται τρομα-
γμένη ἔξω ἀπὸ τὴν πέτρινη
σπηλιά. Μὲ δυὸ - τρία ἀπεγνω-
σμένα πηδηήματα φθάνει κον-
τὰ στὸν ἀγνὸ σύντροφο καὶ
προστάτη της :

— Γκαούρ! Μά τί συμβαίνει, λοιπόν;

Σηκώνει άμέσως κι αϋτή τὸ κεφάλι της. Κ' οἱ δύο τους τώρα παρακολουθοῦν με φρίκη τὸ πύρινο μετέωρο...

Εἶναι ἓνα χαλύβδινο Τέρας! Ἔχει τὸ σχῆμα γιγαντιαίου ἀνθρώπου. Μοιάζει μ' ἓνα τεράστιο μεταλλικό Ρομπότ!

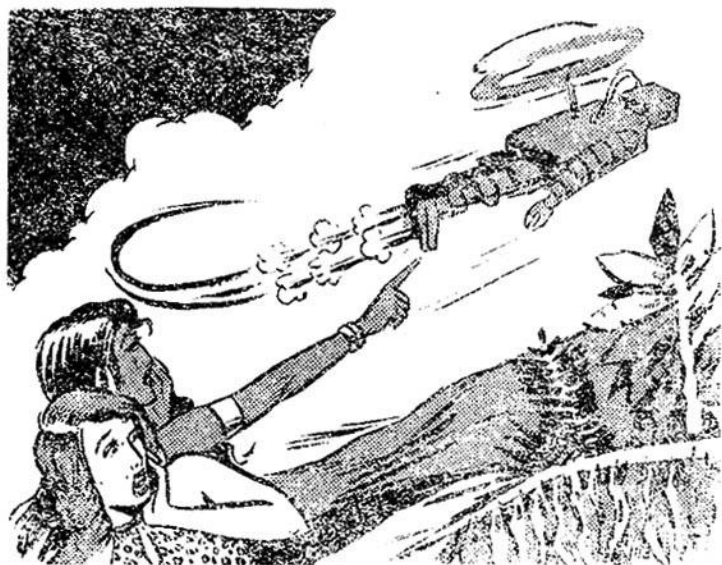
Τὰ μεγάλᾳ παρὰξένα χέρια του εἶναι ἀπλωμένα σὰν φτεροῦγες. Καὶ σχίζει σὰν ὄρνιθ τὸν ἀέρα!

Ὁλόκληρο τὸ κορμὶ τοῦ σιδερένιου γίγαντα θγάζει ἕναν ἀλόκοτο κιτρινοπράσινο

φωσφορισμό. Στὴν ράχι του βρίσκεται ἓνας μεγάλος ἑλικας πού γυρίζει δαιμονισμένα. Ἐνῶ ἀπὸ τὶς σωληνωτὲς ἄρες τῶν ποδαριῶν του γίνονται τρομερὲς πύρινες ἐκρήξεις. Ὁ κρότος κάθε μιᾶς μοιάζει με ἀστροπελέκι!

Ὅμως ξαφνικὰ οἱ κρότοι αὐτοὶ σταματοῦν. Δέν ἀκούγεται πιά παρὰ μονάχα ὁ βόμβος τοῦ ἑλικά πού βρίσκεται στὴ ράχι τοῦ ἀτσαλένιου Τέρατος!

Μά νά: Τὸ τεράστιο ρομπότ μένει τώρα ἀκίνητο πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν δύο συντρόφων. Καὶ μιὰ τρομακτικὰ δυ-

Οἱ δύο γυναῖκες κλοῖνε καὶ κτυπιῶνται γιὰ τὸ χαμὸ τῶν ἀγαπημένων τους συντρόφων.

νατή φωνή άντηχεϊ στο σκοτάδι :

— Γκαούρ, Γκαούρ!.. Τό πρωί, μέ την άνατολή του ήλιου πρέπει νά θρίσκεσαι στη Μεγάλη Πηγή! "Αν παρακούσης τή διαταγή μου, θά πεθάνης! Είμαι ό δόκιωρ Ουράγκ! "Ο "Αρχοντας του Κόσμου! "Ο Κουρσάρος τών Ουρανών! "Ο Κατακτητής του "Απείρου! "Ο "Αντίπαλος του Θεού!

Αυτά τά λόγια άκούγονται. Κι ό άτσαλένιος γίγαντας, ξεκινάει πάλι, καθώς στις άκρες τών σωληνωτών ποδαριών του ξαναρχίζουν οι τρομερές πύρινες έκρήξεις!

Τό τεράστιο Ρομπότ ανυψώνεται διαγράφοντας κι άλλον έναν κύκλο πάνω άπό την κορφή του περήφανου έλληνικού θουνοϋ... Τέλος, σχίζοντας σάν μανιασμένος δαίμονας, τό σκοτάδι της νύκτας, παίρνει κατεύθυνσι προς τή δύσι...

Σέ λίγες στιγμές έχει χαθή κι όλας στο θάθος του άπέραντου ορίζοντα!

"Η Ταταμπού γυρίζει τώρα τό κεφάλι. Κυτάζει χαμένα τόν άγνό σύντροφό της :

— Τ' ήταν αυτό, Γκαούρ; ρωτάει. Μήπως κοιμάμαι άκόμα; Λές νά θλέπω όνειρο ;

"Ο θρυλικός "Ελληνας γίγαντας έχει μαρμαρώσει μέ σηκωμένο τό κεφάλι του προς τόν ουρανό...

Τά χείλια του μόλις καταφέρνουν νά ψιθυρίσουν :

— Δέν ξέρω, Ταταμπού! Κ'

εγώ δέν καταλαβαίνω τίποτα!

Ο ΦΛΟΓΙΣΜΕΝΟΣ ΔΑΙΜΟΝΑΣ

Και τώρα μέ τά φτερά της φαντασίας άς πεταχτούμε γρήγορα στην περιοχή του "Αρχοντα της Ζούγκλας.

Και νά: Βρισκόμαστ' εκεί, λίγες στιγμές μετά τά παραπάνω μυστηριώδη γεγονότα...

"Ο Ταρζάν, ή Τζέιν, και ό Κραγιαμπού κοιμούνται θαθαιά μέσα στην σίγουρη σπηλιά τους.

Ξαφνικά, ένας δαιμονισμένος θόρυβος τούς κάνει νά ξυπνήσουν ξαφνιασμένοι...

Πετιώνται άμέσως όρθιοι. Και θγαίνοντας γρήγορα έξω, σηκώνουν τά κεφάλια τους προς τόν ουρανό...

Τά μάτια τους άνοίγουν διάπλαστα! Τρόμος και φρίκη ζωγραφίζεται στα καταπληκτα πρόσωπά τους.

Πάνω άπό τή σπηλιά τους άντικρύζουν μέ δέος τόν τεράστιο άτσαλένιο γίγαντα. "Ο κιτρινοπράσινος φωσφορισμός του τόν κάνει νά μοιάζει μέ τρομακτικό δαίμονα!

Ξαφνικά, οι πύρινες έκρήξεις, πίσω στα μεγάλα σιδερένια πόδια του, σταματούν πάλι. Τό τρομερό ρομπότ χαμηλώνει σχεδόν πάνω άπ' τις κορφές τών αιωνόβιων δέντρων. Και μένει άκίνητο...

Μονάχα ό θόμβος του έλικας της ράχης του άκούγεται τώρα. Ταυτόχρονα άντηχεϊ και ή άφάνταστα δυνατή φω-

νή. Μιά φωνή που θά μπορούσε ν' άκουσθῇ σέ μεγάλη απόστασι :

— Ταρζάν, Ταρζάν!.. Τό πρωί, μέ τήν ανατολή τοῦ ἡλίου πρέπει νά βρίσκεσαι στή Μεγάλη Πηγή! "Αν παρακούσης τή διαταγή μου, θά πεθάνῃς! Εἶμαι ὁ δόκτωρ Οὐράγκ! 'Ο "Αρχοντας τοῦ Κόσμου! 'Ο Κουρσάρως τῶν Οὐρανῶν! 'Ο Κατακτητῆς τοῦ 'Απείρου! 'Ο 'Αντίπαλος τοῦ Θεοῦ!

'Αμέσως, οἱ πύρινες ἐκρήξεις ξαναρχίζουν. Καί τὸ ἀτσαλένιο Τέρας ξεκινάει. Παίρνει τώρα κατεύθυναι πρὸς τὸ θοριά...

Πρὸς τὸ μέρος αὐτὸ βρίσκονται ἀντίκρου τοῦ πανύψηλα δέντρα. Μά δὲν ψηλώνει γιὰ νά περάσῃ πάνω ἀπὸ τίς κορφές τους... Προχωρεῖ ἴσια. Περνάει μέσ' ἀπ' αὐτά...

Στὸ διάβα τοῦ τὰ χοντρά γερά κλαδιά τους σπάζουν σάν ἀδύναμα καλάμια! Τίποτα δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ στὴν ὁρμὴ τοῦ φλογισμένου γίγαντα!

'Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ψιθυρίζει χαμένα :

— Παράξενο! 'Απίστευτο ! Τρομακτικό!

'Ο Κραγιαμποῦ τὸν ρωτάει χαρούμενος :

— Λοιπόν, Πατέρα : Θά πᾶς στὴ Μεγάλη Πηγή; Θά 'ρθῶ κ' ἐγὼ μαζί σου! Θέλω νά 'δῶ ἀπὸ κοντὰ αὐτὸ τὸ παράξενο σιδερένιο Τέρας!

'Η Τζέιν φαίνεται ἀφάνταστα τρομοκρατημένη. Εἶναι ἔτοιμη νά λιποθυμήσῃ...

Πέφτει θареиὰ σέ μιὰ πέ-

τρα, ἔξω ἀπὸ τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς, ψιθυρίζοντας θραχνά :

— Ξέρω, Ταρζάν! Ξέρω ποῖος εἶναι ὁ δόκτωρ Οὐράγκ!

— Γιοῖος;

— 'Αλοιμόνο μας! Μεγάλη συμφορὰ θά θρῇ κ' ἐμᾶς καί τῇ Ζούγκλα μας!

— Γιατί;

'Η Τζέιν συνεχίζει σὰ νὰ μὴν ἀκούει τίς ἐρωτήσεις του :

— Πρέπει νά φύγουμε... Νά φύγουμε ἀμέσως ὅσο πιὸ μακριὰ μπορούμε... 'Αλλοίως φρικτὸ τέλος μᾶς περιμένει ὅλους!

'Ο λευκὸς γίγαντας θυμῶναι :

— "Αν δεῖλιασες, τῆς λέει, νά φύγῃς ἐσύ! 'Εγὼ ποτὲ δὲν θ' ἀφήσω τὴ γῆ πού γεννήθηκα! Ποτὲ δὲν θά ἐγκαταλείψω τὴν παρθένα κι ἄγρια χώρα πού κυβερνάω!

»'Οποῖος κι ἂν εἶναι αὐτὸς ὁ ἀτσαλένιος γίγαντας, δὲν τὸν φοβάμαι! Θά τὸν χτυπήσω, μαζί μὲ τὸν Γκαούρ. Θά τὸν ἐξοντώσω!

'Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας παίρνει δύο γρήγορες ἀνάσες. Καί μὲ φωνή, πιὸ μαλακιά τώρα ρωτάει τὴν τρομοκρατημένη συντρόφισσά του :

— Πέσ' μου λοιπόν, Τζέιν... Πέσ' μου τί ξέρεις γι' αὐτὸ τὸ φλογισμένο Τέρας τῶν Οὐρανῶν;

'Η πανέμορφη 'Αγγλίδα, πού σὲ μεταξὺ ἔχει ἀρχίσει νά συνέρχεται, ἀνάστενάζει :

— 'Αλλοίμονο, Ταρζάν...

Δεν ξέρω πολλά πράγματα γι' αυτόν! Μά και τὰ λίγα πού ἔχω ἀκούσει, φτάνουν γιὰ νὰ παγώσουν τὸ αἷμα μέσα στὶς φλέβες μου! Γιὰ νὰ γεμίσουν τὴν ψυχὴ μου τρόμο καὶ φρίκη!

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας μένει γιὰ λίγες στιγμές σιωπηλὴ καὶ θαθεῖα συλλογισμένη. Σὰ νὰ πασχί-
ζη νὰ θυμηθῇ καλύτερα...

Τέλος ἀρχίζει τὴ διήγησή της :

ΕΝΑΣ ΤΡΕΛΛΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ

— Γιὰ τὸν δόκτορα Οὐ-
ράγκ εἶχα ἀκούσει νὰ μιλάνε
κάποτε...

— Πότε :

— Τὸν καιρὸ πού ἔλλειπα
ἀπ' τῆ Ζούγκλα. Τότε πού
θρискόμουν στὴν Ἀγγλία...

— Λοιπόν; ρωτᾷ με ἀνυ-
πομονησία ὁ Κραγιαμπού.

— Λέγαν γι' αὐτὸν πὼς
ζοῦσε στὴν Ἀμερικὴ. Πὼς
ἦταν ἓνας κακοφτειαγμένος
μεσόκοπος ἀνθρωπάκος. Ἀδι-
κημένος ἀπ' τὴ φύσι : Κοντὸς
σὰ νᾶνος! Σκελετωμένος σὰν
θρυκέλακας! Μὲ δυσανάλογα
μεγάλο καὶ φαλακρὸ κεφάλι.
Μὲ ἀφάνταστα ἄσχημο κι ἀν-
τιπαθητικὸ πρόσωπο! Μὲ φο-
θερὴ καμπούρα στὴ ράχι. Μὲ
πολὺ χοντρά γυαλιὰ σὰ μά-
τια! Μὲ γαμπὴ μύτη! Μὲ σου-
θλερὸ πηγούνι...

» Ἀκουσα ἀκόμη νὰ λένε
πὼς χωρὶς τὰ χοντρά αὐτὰ
γυαλιὰ δὲν ἔβλεπε καθόλου.
Ἦταν σχεδὸν τυφλὸς!

» Εἶχα δεῖ στὶς ἐφημερίδες
κάποτε τὴ φωτογραφία του...
Ἔγραφαν πὼς ἦταν ἓνας με-
γάλος Ἐπιστήμονας! Πὼς εἶ-
χε περάσει τριάντα ὀλόκληρα
χρόνια τῆς ζωῆς του σκυμ-
μένος σ' ἓνα κρυφὸ ἐπιστημο-
νικὸ ἐργαστήριο. Πὼς, αὐτὸς
πρῶτος, εἶχε ἀνακαλύψει τὴ
«Διόσπασι τοῦ Ἀτόμου»! Τὴν
ἀτομικὴ ἐνέργεια, δηλαδή.
Καὶ πὼς εἶχε κάνει κι ἄλλες
πολλὲς τρομακτικὲς ἐφευρέ-
σεις. Ἀγνωστές στὸν Κόσμο!

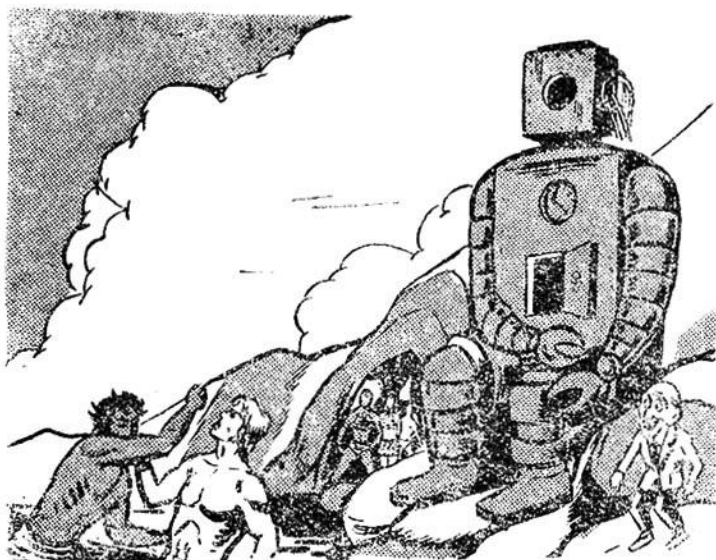
» Ὅμως ἡ διανοητικὴ ὑπερ-
κόπως φαίνεται πὼς σάλεψε
τὸ λογικὸ του. Ὁ δόκτωρ
Οὐράγκ ξαφνικὰ τρελλάθη-
κε!

» Μέχρι τότε ἦταν ἓνας κα-
λόκαρδος ἄνθρωπος. Ἐνας
σοφὸς πού εἶχε χαρίσει ὀλό-
κληρη τὴ ζωὴ τοῦ στὴν Ἐπι-
στήμη! Μ' ἓνα σκοπὸ καὶ μ'
ἓνα μοναδικὸ ὄνειρο: Νὰ κά-
νῃ τὸ καλὸ καὶ μόνο τὸ κα-
λὸ, στὴν ἀνθρωπότητα. Νὰ
εὐεργετήσῃ τοὺς συνανθρώ-
πους του.

» Μὰ ἡ τρέλλα ἀλλοίμονο —
τὸν ἔκανε, σὲ μιὰ στιγμὴ μέ-
σα, ἀγνώριστο : Ἀρχισε ξα-
φνικὰ νὰ νοιώθῃ θανάσιμο μί-
σος γιὰ τοὺς πάντες καὶ τὰ
πάντα!

» Ἀπὸ τότε — λέγαν — γυ-
ρίζει σὰν φάντασμα τῆς νύ-
χτες στὴ Νέα Ὑόρκη... Καὶ
μὲ μικρὲς ἀτομικὲς βόμβες
— μικρὲς ὅσο οἱ γυάλινοι
βόλοι πού παίζουν τὰ παι-
διὰ — σπέρνει παντοῦ τὸν ὕ-
λεθρο καὶ τὴν καταστροφὴ!

» Τινάζει στὸν ἄερα θεόρα-
τους Οὐρανοξύστες. Γυκρεμί-

‘Ο τρελλός Ουράγκ παρακολουθεί χαρούμενος τη θανάσιμη μο-
νομαχία των δύο αγαπημένων συντρόφων.

ζει έναέριες γέφυρες μαζί
μέ αμαξοστοιχίες γεμάτες ά-
θώους ανθρώπους! Βουλιάζει
στο λιμάνι τεράστια θαπόρια!
Καί φέρνει άμέτρητες συμφο-
ρές στην άμερικανική αυτή
μεγαλούπολι!

»Η Άστυνομία κι ο Στρα-
τός βρίσκονταν συνεχώς σέ
συναγερμό. Τόν κυνηγοῦσαν
μέρα καί νύχτα. Μέ όλα τά
σύγχρονα μέσα καί τρομερά
όπλα πού διέθεταν... Όμως
ό τρελλός Έπιστήμονας κατά
φερνε πάντα νά τούς ξεφεύγη.
Καί νά έξακολουθή νά παίρ-
νει στο λαιμό του άμέτρητες
ψυχές!

»Μά ή τύχη, πού τόσο τόν
είχε βοηθήσει, τόν έγκατέλει-
ψε τέλος... Κάποτε οί Άστυ-
νομικοί κατάφεραν νά κυκλώ-
σουν μιá θίλλα πού είχε τυ-
χαία καταφύγει εκεί.

»Ό δόκτωρ Ουράγκ γιά
νά ξεφύγη, σκαρφάλωσε στο
μανδρότοχο του κήπου. Καί
πήδησε έξω...

»Όμως στην πτώσι αυτή
έξφυγαν τά γυαλιά μέ τούς
χοντρούς φακούς άπ' τά μά-
τια του. Καί φυσικά, δέν έβλε-
πε πιά γιά νά ψάξη νά τά εξα-
ναβρῇ...

»Έτσι, οί Άστυνομικοί
πρόφθασαν νά τόν άρπάξουν.

“Αδειασαν άμέσως τις τσέπες του από τὰ φοβερὰ σύνεργα τῆς καταστροφῆς. Καὶ τοῦ πέρασαν, ἐπὶ τέλους, τις χειροπέδες!...

»Ὁ τρελλὸς ἐπιστήμονας φώναζε καὶ χτυπιόταν. Φοβέριζε πῶς θὰ τινάξη ὀλόκληρη τῇ γῇ στὸν ἀέρα!... Μὰ τί μπορούσε νὰ κάνῃ πιά;!

»Τέλος, πέρασε ἀπὸ δίκη... Καὶ οἱ ψυχίατροι ποὺ τὸν ἐξέτασαν πιστοποιήσαν πῶς ἦταν τρελλός! “Ἔτσι οἱ δικαστὲς τὸν φυλάκισαν σ’ ἓνα Δημόσιο Ψυχιατεῖο...

»Ὅμως, ἓνα δὲν κατάφερε ποτὲ ἢ Ἀστυνομία ποὺ τὸν εἶχε πιάσει: Νὰ μάθῃ, δηλαδή, ποῦ θρискόταν τὸ κρυφὸ ἐργαστήριό του... Τὸν εἶχαν πιέσει, τὸν εἶχαν χτυπήσει καὶ τὸν εἶχαν θασανίσει ἀκόμα! Μὰ δὲν μαρτύρησε τίποτα... Στις ἐξαντλητικὲς ἀνακρίσεις τοὺς ἀπαντοῦσε στερεότυπα: «Δὲν ξέρω... Δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ!...».

»Οἱ ψυχίατροι εἶχαν θεβαιώσει τότε πῶς ὁ Οὐράγκ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Πῶς ἡ τρέλλα τοῦχε σκοτίσει τὴ μνήμη... Πῶς πραγματικὰ δὲν μπορούσε νὰ θυμηθῇ...

... ..

Αὐτὰ κι’ ἄλλα πολλὰ ἀκόμα διηγίεται ἡ Τζέιν στὸν Ταρζάν καὶ στὸν γιό του.

Ὁ Κραγιαμποῦ τὴ ρωτᾷ με παιδικὴ ἀφέλεια:

— Μὰ ἀφοῦ τὸν εἶχαν κλείσει στὸ Ψυχιατεῖο, πῶς θρέθηκε τώρα ἐδῶ;

Οἱ δυὸ Ἀρχοντες τῆς Ζούγ-

κλας μένουν σιωπηλοί. Δὲν ξέρουν τί ν’ ἀποκριθοῦν... Τὸ μυστήριό αὐτὸ εἶναι καὶ γιὰ κείνους ἀνεξήγητο! Γιατὶ δὲν μποροῦν, θέβαια, νὰ φαντασθοῦν πῶς ὁ δόκτωρ Οὐράγκ κατάφερε κάποια νύκτα νὰ δραπετεύσῃ ἀπ’ τὸ Ψυχιατεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης. Πῶς ξαναγύρισε ἀθέατος στὸ κρυφὸ ὑπόγειο ἐργαστήριό του... Πῶς ἐκεῖ μπόρεσε νὰ φτειάξῃ ἓνα τεράστιο χαλύβδινο Ρομπότ... Νὰ τὸ ἐφοδιάσῃ μὲ δόξα τὰ σατανικὰ σύνεργα τῆς Ἐπιστήμης του! Νὰ τὸ κινήσῃ μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια. Καὶ μιά νύκτα πάλι — κρυμμένος μέσα στὰ μηχανικὰ σπλάχνα τοῦ δημιουργήματός του — νὰ ἐκινήσῃ γιὰ τὴ μακρινὴ Ζούγκλα...

Γιατὶ ὅμως, ἀρά γε, ν’ ἀπεφάσιζε τὸ ταξίδι αὐτό; Ποιὸς νᾶναι ὁ σκοπὸς του; Τί νᾶρθε νὰ ζητήσῃ στὴν ἀπέραντη κι’ ἄγρια περιοχὴ; Γιατὶ θέλει νὰ συναντήσῃ τοὺς δυὸ γίγαντες: Τὸν Γκαοῦρ καὶ τὸν Ταρζάν;

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΕΠΙΒΑΤΗΣ

“Ἔτσι, φθάνουμε στὴν αὐγὴ. Λίγο πρὶν ξεπροβάλλῃ ὁ ἥλιος πίσω ἀπ’ τὰ μακρινὰ βουνὰ τῆς ἀνατολῆς...

Κι’ ὅπως θυμόσατε, εἶδαμε τὸν Γκαοῦρ νὰ φθάνῃ πρῶτος κι’ ἀνήσυχος στὴ Μεγάλῃ Πηγῇ.

Ἀμέσως μετ’ ἀπ’ αὐτόν παρουσιάζεται κι’ ὁ Ταρζάν.

— Κι’ ἐσὺ ἐδῶ; ρωτᾷ παραξενεμένος ὁ μελαψὸς γί-

γαντας. Τι ζητᾷς ἐδῶ, ἀδελφέ μου;

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τοῦ ἀποκρίνεται μετὰ τὴν ἴδιαν ἐρώτησι :

— Ἐσὺ τί ζητᾷς ἐδῶ;

Οἱ δυὸ γίγαντες ἐξηγοῦν, ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, τὸ λόγο ποὺ τοὺς ἔκανε νάρθουν στὴ Μεγάλη Πηγὴ... Ἔτσι μαθαίνουν πῶς τὸ φλογισμένο Τέρας τοῦ Οὐρανοῦ εἶχε ἐπισκεφθῇ καὶ τοὺς δυὸ τους. Καὶ τοὺς εἶχε δώσει τὴν ἴδια διαταγή.

Ὁ Ταρζάν, λέει ἀκόμα στὸ μελαψὸ γίγαντα καὶ ὅλα ὅσα εἶχε μάθει ἀπὸ τὴ Τζέιν γιὰ τὸν δόκτορα Οὐράγκ, τὸν σατανικὸ, ἀλλὰ τρελλόν, ἐπιστήμονα!...

.....

Ὡσπου κάποτε τὸ λαμπρὸ «Ἄστρο τῆς Ἡμέρας» ἀνατέλλει... Οἱ πρῶτες ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἀρχίζουν νὰ χρυσῶνουν τὶς θεόρατες κορφές τῶν αἰωνόθιων δέντρων...

Καὶ νά: Ξαφνικά, ἡ τρομακτικὴ βοὴ τοῦ ἱπτάμενου Γίγαντα, ξανακούγεται... Τὸ τεράστιο χαλύβδινον Ρομπότ, μετὰ ἀνοικτὰ τὰ μηχανικὰ χέρια του, παρουσιάζεται στὸν οὐρανό!...

Ἀπὸ τὶς ἄκρες τῶν σπληνῶν ποδαριῶν του συνεχίζονται οἱ βροντερές πύρινες ἐκρήξεις!...

Ἔτσι, φθάνει γρήγορα πᾶνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ θρίσκεται ἡ Μεγάλη Πηγὴ!...

Οἱ ἐκρήξεις σταματᾶνε τώ-

ρα. Μονάχα ὁ θόρυβος τοῦ ἔλικας ποὺ θρίσκεται στὴ ράχι τοῦ Ρομπότ ἀκούγεται...

Ὁ χαλύβδινος γίγαντας χαμηλώνοντας ἀργά, φθάνει πολὺ κάτω... Τὰ πόδια του ἀκουμποῦν θαρειὰ πάνω στὸ παχὺ πράσινο γρασιδί τῆς Ζούγκλας. Προσγειώνεται ὀρθὸς καὶ ἀκριβῶς ἀντίκρου ἀπὸ τοὺς δυὸ γίγαντες...

Ὁ Γκαούρ καὶ ὁ Ταρζάν ἔχουν μαρμαρώσει!... Μὲ ὀρθάνοικτα μάτια ἀπὸ κατάπληξι καὶ δέος κυττᾶζουν τὸ τρομερὸ μεταλλικὸ Ρομπότ!...

Στὴ θέσι τῶν ματιῶν του θρίσκονται δυὸ μεγάλοι κι' ἐκτυφλωτικοὶ προβολεῖς... Τὸ στόμα του εἶναι ἕνα τεράστιο μεγᾶφωνο!... Στὸ στήθος του καὶ στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς θρίσκεται κάτι σὰν μεγάλο στρογγυλὸ ρολοῖ μετὰ δείκτες! Ὀλόκληρο τὸ σιδερένιο κορμὶ τοῦ ἱπτάμενου γίγαντα εἶναι ἀκόμη γεμάτο μοχλοὺς, βίδες, ἐλατήρια... Καὶ ἀμέτρητα ἄλλα παράξενα ἐργαλεῖα!

Ὅσο γιὰ τὰ χέρια του, αὐτὰ καταλήγουν σὲ τεράστιες κυκλικές δαγκάνες ἀπὸ γυαλιστερό ἀτσάλι!... Μὲ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀτσαλένιες «ἀρπάγες» θὰ μπορούσε ν' ἀγκαλιάσῃ ἀπὸ τὴ μέση ἕναν, καὶ τὸν πιὸ μεγαλδσωμον, ἄνθρωπο!...

Στὸ κάτω μέρος τῆς σιδερένιας κοιλιᾶς του, ξεχωρίζει ἕνα στενὸ τετράγωνο ἀνοιγμα. Μὲ μπροντζίνον στρογγυλὸ πόμολο. Κάτι σὰν πόρτα κλεισμένη γερά...

Τὸ τεράστιο Ρομπότ στέκει

για λίγες στιγμές ὀρθό κι' ἀκίνητο. Τέλος, ἀπὸ τὸ μεγάλφωνο ποὺ θρίσκει στὸ σδόμα τοῦ ἀλλόκοτου κεφαλίου του, θγαίνει τρομακτικὴ φωνή :

— Εἰμαι ὁ δόκτωρ Οὐράγκ!... Ὁ "Ἀρχοντας τοῦ Κόσμου! Ὁ Κουρσάρους τῶν Οὐρανῶν! Ὁ Κατακτητὴς τοῦ Ἀπείρου! Καὶ ὁ Ἀντίπαλος τοῦ Θεοῦ!

Τὰ μηχανικὰ σπλάχνα τοῦ ἀτσαλένιου Γίγαντα, ἀναταράσσονται. Παράξενοι μεταλλικοὶ θόρυβοι ἀντηχοῦν μέσα στὰ πλατεῖα σιδερένια στήθια του...

"Ὡσπου, τέλος, σταματοῦν. Μαζί τους σταματᾶει νὰ γυρίζη κι' ὁ ἑλικας τῆς ράχης του...

Τὸ ἀλόκοτο Τέρας τῶν Οὐρανῶν μένει τώρα ὀρθό κι' ἀκίνητο!

Καὶ νά: Ἡ στενὴ τετράγωνη πόρτα τῆς κοιλιᾶς του ἀνοίγει ἀργά...

Ἀπὸ τὸ βάθος τῆς κάποιου παράξενου πλᾶσμα ξεπηδάει...

ΤΟ ΑΤΣΑΛΕΝΙΟ «ΦΕΡΕΤΡΟ» !

Εἶναι ἓνας μεσόκοπος μικροκαμωμένος ἄνδρας... Λίγο πιὸ ψηλὸς ἀπὸ τὸν Ποκοπικό ! Ἀδύνατος — σχεδὸν σκελετωμένος — μὲ καμπούρα καὶ τριχίσιο φαλακρὸ κεφάλι. Μὲ μύτη γαμψή, πηγούνι σουβλερό, μάτια μεγάλα σκοτεινὰ θαυουλωμένα. Καὶ γυαλιὰ μὲ χοντροὺς φακοὺς...

Εἶναι ὁ δόκτωρ Οὐράγκ !

Ὁ μεγαλοφυής, μὰ τρελλὸς ἐπιστήμονας. Ἐτοί ἀκριβῶς, ὅπως τὸν εἶχε περιγράψει ἡ Τζέιν...

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Γκαοὺρ δὲν ἔχουν ἀκόμα συνέλθει ἀπ' τὴν πρώτη ἐντύπωσιν!... Ἐξακολουθοῦν νὰ κυττάζουν χαμένα τὸν μοναδικὸν ἐπιβάτη τοῦ τεράστιου ἀτσαλένιου ρομπότ!...

Ὁ παράφρων ἐπιστήμονας, κάνει λίγα θήματα. Σταματᾶει μπροστὰ στοὺς δυὸ γίγαντες. Καί, σηκώνοντας μὲ δυσκολία τὸ βαρὺ φαλακρὸ κεφάλι του, τοὺς κυττάζει μὲ θαυμασμό :

— Μπράβο!... Κι' οἱ δυὸ γεροὶ κι' ἀτρόμητοι φαινόσαστε! Καλὰ ἔκανα λοιπὸν κι' ἦρθα ἐδῶ στὴ Ζούγκλα νὰ σᾶς θρῶ... Τὸν πιὸ δυνατὸ ἀπὸ σᾶς θὰ τὸν πάρω βοηθό μου! Θέλω ἓναν ἄξιο σύντροφο γιὰ τὸ ταξίδι ποὺ θὰ κάνω...

Καὶ συμπληρώνει ἀπλά :

— Θὰ πᾶμε στὸ φεγγάρι!.. Μὲ τὰ σύνεργα ποὺ κατέχω, εἰμαι παντοδύναμος! Ὁ Κόσμος ὁλόκληρος εἶναι δικός μου!... Ὅμως τώρα πρέπει νὰ κατακτήσω καὶ τ' ἀστέρια. Νὰ γίνω ὁ Κουρσάρους τῶν Οὐρανῶν!... Ἐχὼ πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ πολεμήσω καὶ τὸ Θεὸ ἀκόμα!... Καὶ θὰ τὸν νικήσω! Ὁ τὸν γκρεμίσω ἀπ' τὸ θρόνο του!... Θὰ γίνω ἐγὼ ὁ Θεὸς τοῦ Σὺμπαντος!...

Ὁ τρελλὸς δόκτωρ Οὐράγκ σταματᾶει γιὰ λίγο σκεπτικὸς. Ὑστερα, συνεχίζει σὰ νὰ παραμιλᾷ :

— Ἀραγε τί θὰ συναντήσω

‘Ο υπέροχος “Ελληνας γίγαντας” σώζει από βέβαιο και τραγικό θάνατο τὸν παράφρονα ‘Επιστήμονα!...

ἐκεῖ, στοὺς «“Άλλους Κόσμους”» πού θά πάω;! Δὲν ἀποκλείεται, τὰ παντοδύναμα σύνεργά του νὰ μὴν κάνουν τίποτα ἐκεῖ!... Τότε θά χρειαστῇ δύναμι φυσικὴ καὶ μπράτσα γερά γιὰ νὰ με προστατέψουν ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς πού θά μοῦ ἐπιτεθοῦν... Νά, γιατί πρέπει νὰ πάρω μαζί μου ἕναν ἀπ’ αὐτοὺς τοὺς δυὸ γίγαντες. Τὸν πιὸ δυνατό κι’ ἀτρόμητον!... ‘Εγὼ -- ἀλλοίμονο -- εἶμαι πολὺ μικροκαμωμένος κι’ ἀδύναμος ἄνθρωπος!... Τίποτα δὲν θά μπορέσω νὰ κάνω μονάχος!... Χρειάζεται βοηθός!...

‘Ο Ταρζάν πού στό μεταξὺ, ἔχει συνέλθει ἀπὸ τὴν πρώτη κατάπληξι, γυρίζει στὸν Γκαούρ:

— Παράξενος ἄνθρωπος! τοῦ ψιθυρίζει. “Άλλοτε φαίνεται τρελλός! “Άλλοτε λογικός!...

Τέλος, κυττάζοντας με περιφρόνησι τὸν μικροσκοπικὸ μεσόκοπο καμπαούρη, τοῦ φωνάζει:

— Κρύψου δυστυχισμένε βρυκόλακα, μέσα στό ἀτσαλνίο «φέρετρό» σου!... Ξαναγύρισε μ’ αὐτὸ στὸν σκοτεινὸ κολασμένο τάφο σου!... ‘Εδῶ εἶναι ἡ Ζούγκλα μου! Τά σατανι-

κά σου σύνεργα δὲν ἔχουν πέ-
ρσαι!...

Ὁ τρομερὸς Οὐράγκ ἀ-
κούει ἀτάραχος τὰ λόγια τοῦ
Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Κα-
θόλου δὲν θυμώνει. Μὰ συνεχί-
ζει, σὲ τόνο διαταγῆς τώρα :

— Ἐμπρὸς λοιπόν: Πισστή-
τε γρήγορα στὰ χέρια. Θέλω
νὰ παλέψετε! Νὰ χτυπηθῆτε
μέχρι θανάτου!... Ὅποιος
σκοτώσῃ τὸν ἄλλον θά θρῆ
μεγάλη τύχη! Θὰ γίνῃ βοη-
θός μου! Βοηθὸς Θεοῦ!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
δὲν κρατιέται ἄλλο. Μ' ἓνα
γρήγορο πήδημα ἀρπάζει τὸν
καμπούρη ἀπὸ τὸ λαιμό. Καὶ
μουγγρίζει ἄγρια :

— Φύγε, σοῦ εἶπα, κακὸ
σκυλί! Γκρεμοτσακίσου ἀπ' ἐ-
δῶ... Χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου!
Θὰ σὲ πατήσω σὰν σκουλήκι!
Ταυτόχρονα τὸν σκάνει ψη-
λά. Τὸν κτυπάει κάτω μ' ὀρ-
μή... Τὸν ξανασηκώνει ἀμέ-
σως. Τὸν ξανακτυπάει...

Ο ΟΥΡΑΓΚ ΤΥΦΛΩΝΕΤΑΙ!...

Ὁ τρελλὸς ἐπιστήμονας ξε-
φωνίζει ἀπεγνωσμένα:

— Εἶμαι ὁ Ἀρχοντας τοῦ
Κόσμου! Ὁ Κουρσάρης τῶν
Οὐρανῶν!... Ὁ Κατακτητὴς
τοῦ Ἀπείρου!... Ὁ Ἀντίπα-
λος τοῦ Θεοῦ!...

Ὁ Γκαούρ ἀρπάζει ἀπὸ τὰ
μπρόστα τὸν μανιασμένο Ταρ-
ζάν. Προσπαθεῖ νὰ τὸν συγ-
κρατήσῃ :

— Μή, ἀδελφέ μου!... Μὴ
τοῦ κάνης κακὸ!... Ὁ ἄμοι-
ρος εἶναι τρελλός!... Δὲν ξέρει
τί λέει!...

Ὁ λευκὸς γίγαντας προ-
φταίνει καὶ κτυπάει ἄλλη μιὰ
φορὰ κάτω τὸν καμπούρη.
Τὸν ἀφήνει ζαλισμένο. Σχε-
δὸν ἀναισθητοί!...

Ὁ γιγαντόσωμος Ἑλλη-
νας σκύβει μὲ συμπόνια πῶνω
τοῦ. Τὸν σηκώνει καὶ προχω-
ρεῖ. Φθάνει κοντὰ στὸν καθι-
σμένο Ρομπότ. Τὸν ἀποθέτει
μέσα στὴν ἀνοικτὴ σιδερένια
κοιλία του...

Ὁ Ταρζάν ὅμως δὲν ἐννοεῖ
νὰ ἡσυχάσῃ!... Ἀρπάζει τώ-
ρα μιὰ μεγάλη πέτρα. Θέλει
νὰ κτυπήσῃ τὸν ἀτσαλένιο Γί-
γαντα. Νὰ καταστρέψῃ τὸ μη-
χανισμό του.

Ὁ Γκαούρ τὸν ἐμποδίζει
πάλι :

— Μή!... Ἄν τὸ κάνης αὐ-
τό, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ φύγῃ!
Θὰ μείνῃ ἐδῶ... Θὰ τὸν σπα-
ράξουν τὰ πεινασμένα θη-
ριά!... Μὴν παρασύρεσαι ἀπὸ
τὸ θυμὸ σου, Ταρζάν... Θὰ ἦ-
ταν ἄνθρωπο νὰ φερθοῦμε ἔ-
τσι σ' ἓναν δυστυχισμένο τρελ-
λό!... Ἄς τὸν ἀφήσουμε νὰ
πετάξῃ πάλι... Ἄς τὸν βοη-
θήσουμε νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ
χώρα του!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
παρατάει τὴ θареиὰ πέτρα.
Καὶ κουνώντας μὲ ἀπογοήτε-
σι τὸ κεφάλι του, μουρμουρί-
ζει :

— Ἀλλοίμονο, Γκαούρ!...
Αὐτὴ ἡ ἀνόητη καλωσύνη σου
κάποτε θὰ μᾶς καταστρέψῃ!
Ἐσὺ θὰ μᾶς πάρῃς ὅλους στὸ
λαιμό σου!...

Καὶ πιάνοντας ἀπ' τὸ μπρά-
τσο τὸν μελαψὸ γίγαντα τὸν
τραβάει νὰ φύγουν.

— Πάμε! τοῦ λέει, σὲν διατακτικά. "Αμα αὐτὸς ὁ θρυκόλακας συνέληθ, ὡς μᾶλλον στὸ μηχανήμα του κι' ὡς πᾶν στὸ διάβολο!...

Ὁ Γκαουρ ἀφήνει νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

"Ἔτσι, παρατώντας τὸν μισοαναίσθητο τρελλὸν ἐπιστήμονα, φεύγουν... Κι' ὅταν ξεμακραίνουν ὁρκετά, χωρίζουν μελαγχολικοί... Ὁ καθένας τραβᾷ σκεπτικὸς γιὰ τὴ σπηλιά του...

... ..
Δὲν ἔχει περάσει πολλή ὥρα καὶ ὁ δόκτορ Οὐράγκ συνέρχεται... Ἀνοίγει τὰ μεγάλα θαυουλωμένα μάτια του. Ὅμως δὲν βλέπει. Δὲν ξεχωρίζει τίποτε! "Αν καὶ εἶναι μέρα, ἕνα ξεβοριασμένο σκοτάδι ἀπλώνεται γύρω του!

Γιὰ λίγες στιγμὲς οαστίζει. Μὰ γρήγορα καταλαβαίνει τὴν αἰτία τῆς τύφλωσής του: Στὰ μάτια του δὲν θρῖσκονται πιά τὰ χοντρά γυαλιά. Τοῦχουν ξεφύγει σὲν ὁ Ταρζάν τὸν κτυποῦσε μὲ λύσσα κάτω!

Ὁ τρελλὸς Ἐπιστήμονας θγαίνει ψαχουλεύοντας ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ Ρομπότ! Κι ἀρχίζει νὰ μπουσουλᾷ μὲ τὰ τέσσερα...

Προχωρεῖ στὸ σκοτάδι. Γυρίζει ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ψάχνει ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ τῆς Μεγάλης Πηγῆς!

Τὸν ἄμοιρο! "Αν δὲν μπορέσῃ νὰ ξαναβρῇ τὰ γυαλιά του εἶναι χαμένος!

Κι ὅμως — περὰ τὴν τρεγικὴ θέσι του μουγγρίζει μὲ λύσσα καὶ μανία:

— Θὰ γίνῃ αὐτὸ πού θέλω ἐγώ! Κανένας, οὔτε κι αὐτὸς ὁ Θεός, δὲν μποροῦν ν' ἀντισταθοῦν στὴ θέλησί μου!

Ὁ... ΦΡΙΚΩΔΕΣ

ΠΥΡΑΥΛΟΣ!

Μὰ καιρὸς εἶναι τώρα νὰ ξαναγυρίσουμε λίγο πίσω πρὶν παράξενη αὕτη ἱστορία μας:

Εἶναι χαράματα τῆς ἴδιας μέρας...

Ἡ Χουχού κατεβαίνει — ὅλο σκέρτσο καὶ καμάρι — ἀπὸ τὴ χορτοσχοινένια σκάλα τοῦ «Ἀπαρτεμάν» τῆς.

Εἶναι -- ὅπως βλέπετε — ἕνα μακρόστενο κακοφτιαγμένο ξύλινο καλυθάκι, πάνω στὰ θεόρατα κλαδιά ἑνὸς γιγάντιου δέντρου!

Ὁ Ποκοπίκο κοιμᾶται ἀκόμα μαζί μὲ τὸν «Καθαράιμο» κάτω, στὸ εὐρύχωρο κούφωμα τοῦ ἰδίου δέντρου, μὲ τὰ δυὸ ἀνοίγματα. Στὴ «Στοά» του, ὅπως, καμαρώνοντας, τὸ λέει:

Ὁ νᾶνος καὶ τὸ «Σαῖν» του ροχαλίζουν πρῖμο — σεκόντο!

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία κλωτσάει μὲ χάρι τὸν Ποκοπίκο:

— Εὐπνα, χρυσό μου! Ντροπή σου, καλέ, νὰ φοβολογῆς ἀγκαλιά μ' ἕναν γάϊδαρο! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλάς!

Ὁ «Δυσθεόρατος» Ἀντρακλας ἀνοίγει ξαφνιασμένος τὰ μεγάλα κωμικά μάτια του:

— Τί τρέχει, μωρή μαμζέλ; Μπας καί ζηλεύεις, δηλαδής πού κοιμάμαι μέ τόν Καθαράιμο;

Ἡ Χουχού χαμηλώνει νεροπαλά τὰ «μενεξεδένια» της βλέφαρα. Κι ἀναστενάζοντας σπαραξικόρδια, ψιθυρίζει :

— "Ααααααα... "Ας πεθάνουμε κ' ἐμεῖς πού δέν εἴμαστε... καθαρόαιμες!

Ὁ Ποκοπίκο τή διώχνει :

— Τράβα στό καλό σου, μωρή Ἰσουλούφω! "Ασε μας στά χάλια μας...

Ἡ «Μαύρη Γόησσα» θυμώνει :

— Μάλισα! Καλέ ἀρωτᾶς ἐμῶς κ' ἐμένα πῶς διήλθον ὀλάκερη τή νύξ; Ἐσὺ ἐφοφολόγας ἡσυχῶς. "Ομως οὐρανῶθεν τῆς Ζουγκλὸς ἐπτερούγει ὁ λεγάμενος!

— Ποιὸς «λεγάμενος»;!

Κ' ἡ Χουχού ἀρχίζει νά τοῦ διηγίεται παραστατικά, κουτώντας τὰ χέρια της πάνω — κάτω, σὰ νά κάνη Σουηδική γυμναστική :

— Τό λοιπόν, γλύκα μου, ἄλλο πού νά σοῦ λέω κι ἄλλο πού νά γλεπες! Φρικῶδες «Πύραυλος»!

— Πύραυλος;! κάνει χαμένα ὁ νᾶνος.

— Ναί καλέ! Ἦτο εἰς τρομακτικῶδης ντενεκεδένιος γίγας. Πλὴν ὅμως «μούρλια» ὁ ἀφιλότιμος! Ἐπτερούγιζε ἄνευ πτερώγων καί ἐπὶ ἀψηλοῦ ὕψους! Τό σῶμα του δέν ἦτο ἐκ κρέας... Ἦτο ἐκ μεταλλεως! Μὲ περικολουθεῖς, θλάξ;

— Σὲ περικολουθεῖ!

Ἡ τοουλουφωτὴ πυγμαία συνεχίζει :

— Τό ὅποιον καθὼς ἐπέτα ἐβάρηγε θροντὲς ἐκ τῶν ὀπισθεν. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Καί νά: Ἡ «Μαύρη Γόησσα» δέν προφθαίνει ν' ἀποτελειώσῃ τὴν ἀφήγησί της...

Ξαφνικά ὁ τρομακτικὸς θόρυθος τοῦ πύρινου γίγαντα, ξανακούγεται...

Τό ἱπτάμενο Ρομπότ παρουσιάζεται πάλι στὸν οὐρανό... Ἐρχεται ἀπὸ τὸ βορριά. Σταματᾷ πάνω ἀπ' τὸ μέρος πού βρίσκεται ἡ Μεγάλη Πηγὴ.

Σὲ λίγες στιγμὲς οἱ ἐκρήξεις τῶν ποδαριῶν του σταματοῦν. Ἀρχίζει νά χαμηλώνῃ ἀργά... Ὡσπου παύει πιά νά φαίνεται. Χάνεται πίσω ἀπὸ τίς κορφὲς τῶν μακρυνῶν δέντρων...

Εἶναι ἡ στιγμή — ὅπως εἶδαμε — πού ὁ ἀτοσαλένιος γίγαντας τοῦ τρελλοῦ Ἐπιστήμονα, προσγειώνεται μπροστὰ στοὺς δύο γίγαντες τῆς Ζουγκλᾶς!

BOMBARΔΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΙΝΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

Ὁ Ποκοπίκο πού κυττάζοντας τὸν «Ἀτοσαλένιο Γίγαντα» εἶχεν ἀπομείνει μέ τὸ στόμα ἀνοιχτό, γυρίζει τώρα στὴ Χουχού :

— Γι' αὐτὸ τὸ «πρᾶμμα» μούλεγες, μωρή Μαμζέλ;

— Ναί, καλέ! Ἐπέτα ὀλάκερη τή νύξ!

Ὁ νᾶνος ἀνασηκώνεται στίς τεράστιες πατοῦσες του. Καί κολλάει μέ φόρα τὴν ἀνοι-

κτὴ παλάμη του στὸ παχουλὸ πρόσωπο τῆς πυγμαίας :

— Νά, τὸ λοιπόν! Καὶ γιατί δὲν με ζύμωναγες, μωρή, νὰ τὸ... σφάζω;

Ἡ Χουχοῦ κάνει νὰ τὸν πιάσῃ. Μὰ ὁ Ποκοπίκο τὸ θάζει στὰ πόδια. Τρυπώνει, σὰν μαῦρο ποντικάκι, στὶς πυκνὲς φυλλωσιές. Τρέχει κατὰ τὴ Μεγάλῃ Πηγῇ. Εἶναι περίεργος νὰ ᾄδῃ ἀπὸ κοντὰ τὸ παρᾶξενο σιδερένιο Ὀρνιο!

Ἡ «Μαύρη Γόρσα» ποὺ τὸν χάνει ἀπὸ τὰ μάτια της, μονολογεῖ χαμογελώντας :

— Χαριτωμένος ὁ ἄτιμος! Τσαχπίνης, ὁ ἀφιλότιμος! Μούρλια, ὁ παληομασκαράς ποὺ κακοψόφο νάχη! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

... Καὶ τώρα ἂς ξαναγυρίσουμε κοντὰ στοὺς δυὸ ἀγαπημένους γίγαντες : Στὸν Γκαοῦρ καὶ στὸν Ταρζάν.

Τοὺς εἶδαμε — ὅπως θυμόσαστε — νὰ παρατᾶνε μισο-αναίσθητο τὸν τρελλὸ Ἐπιστήμονα μέσα στὴν κοιλία τοῦ τεράστιου Ρομπότ... Ὑστερὰ νὰ ξεμακραίνουν ἄρκετά... Καὶ τέλος νὰ χωρίζουν μελαγχολικοὶ καὶ συλλογισμένοι. Ὁ καθένας νὰ τραβᾷ γιὰ τὴ σπηλιά του...

Ἄς παρακολουθήσουμε λοιπὸν τὸν Γκαοῦρ...

Ἡ Ταταμποῦ τὸν ὑποδέχεται ἀνήσυχῃ πάνω στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ:

— Πέσ' μου, ἀγαπημένε μου! τὸν ρωτᾷ ἀνυπόμονη. Πέσ' μου τί γίνηκε; Εἶδα τὸ

φλογισμένο Τέρας ποὺ πετοῦσε κατὰ τὴ Μεγάλῃ Πηγῇ. Ποὺ χαμήλωσε καὶ προσγειώθηκε ἐκεῖ...

Ὁ Γκαοῦρ κάθεται σ' ἓνα βραχάκι ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά τους. Τῆς ἐξηγεῖ ὅσα εἶχε ᾄδῃ. Ὅσα εἶχε ἀκούσει...

Περνάει ἔτσι ἄρκετὴ ὥρα... Ξαφνικά ὁ βόμβος καὶ οἱ τρομερὲς ἐκρήξεις τοῦ Ρομπότ ξανακούγονται...

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα πετιέται ὀρθή. Τρομαγμένη.

Ὁ σύντροφός της τὴν καθησυχάζει :

— Δὲν εἶναι τίποτα, Ταταμποῦ... Ὁ τρελλὸς Ἐπιστήμονας θὰ συνήλθε... Θὰ φεύγῃ τώρα μὲ τὸν ἀτσαλένιο ρομπότ γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ μακρινὴ πατρίδα του!

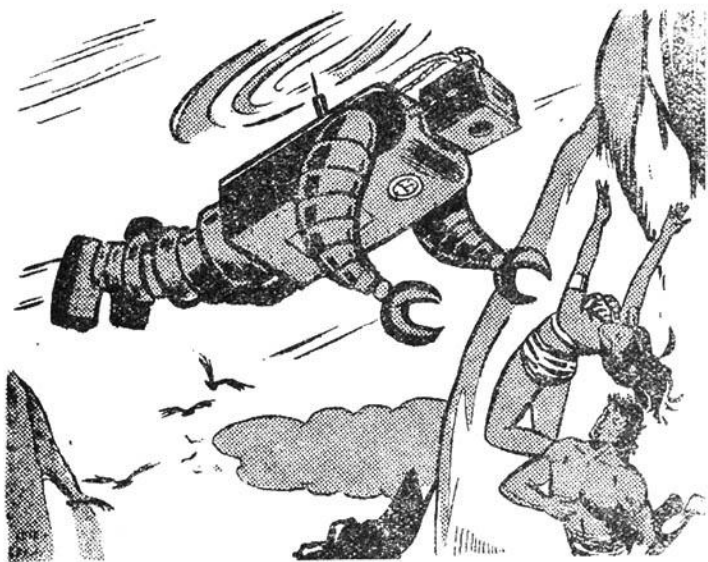
Ὁμως ἀλλοίμονο! Δὲν ἔχει προφθάσει ὁ Γκαοῦρ νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του, ὅταν τὸ ἱπτάμενο μηχανικὸ Τέρας φθάνει κιόλας πάνω ἀπὸ τὴν κορφή τοῦ περήφανου Ἑλληνικοῦ βουνοῦ. Πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους!

Ταυτόχρονα ἀντηγεῖ κ' ἡ φωνὴ τοῦ τρελλοῦ Οὐράγκ. Τὸ μεγᾶφωνο ποὺ θρίσκεται στὸ στόμα τοῦ Ρομπότ τὴν κάνει τρομακτικὰ δυνατὴ :

— Ὁ λόγος μου εἶναι διαταγή! Οὔτε ὁ Θεὸς δὲν ἔχει τὴ δύναμι ν' ἀντισταθῇ στὴ θέλησί μου!

Κι ἀμέσως, ψηλὰ ἀπὸ τὸ τεράστιο ἀκίνητο Ρομπότ ἀρχίζουν νὰ πέφτουν μικρὲς μαῦρες μπάλλες...

Ἄλλοίμονο! Τὰ μικροσκοπικὰ αὐτὰ βολαράκια, κτυ-

Ὁ τεράστιος ἀτσαλένιος γίγαντας κάνει κάθετη ἐφόρμησι. Καὶ μετὶ τῆς ἀρπάγης τῶν χειρῶν του πιάνει τὸν Γκαούρ καὶ τὴν Ταταμπού.

πάντας πάνω στὰ ὄρη τῶν πετρινῶν βουνῶν, σκάζουν μετὰ τρομακτικὰ κρότους! Ἐνῶ, ταυτόχρονα, τεράστιες φλόγες καὶ πυκνοὶ καπνοὶ ξεπετάγονται...

Δὲν ἔχουν περάσει λίγες στιγμὲς, κι ὁλόκληρο τὸ πᾶν μέρος τοῦ βουνοῦ φλέγεται! Ἀπὸ μακριὰ φαντάζει ὡς ἓνας τεράστιος ἀναμμένος δαυλός!

Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού παλεύουν ἀπεγνωσμένα νὰ ξεφύγουν μέσ' ἀπὸ τὶς μανιασμένες φλόγες ποὺ τοὺς ἔχουν κυκλώσει!

Τὰ μαλλιά τους τσουρουφλίζονται! Τὰ μισόγυμνα κορμιά τους ἀρχίζουν νὰ καίγονται!

Καὶ νά: Ψηλά ἀπὸ τὸ μεγάφωνο τοῦ σιδερένιου Γίγαντα, ἀντηχεῖ τώρα τὸ τρελλὸ γέλιο τοῦ σατανικοῦ Ἐπιστήμονα:

— Χά, χά, χά! Χά, χά, χά!

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας καὶ ἡ ἀτρόμητη συντρόφισσά του, νοιώθουν αὐτὴ τὴ φορὰ πὺς εἶναι χαμένοι!

Ὁ δόκτωρ Οὐράγκ φωνάζει τώρα ἀπὸ πάνω:

— Μονάχα • Χάρος! Μονά-

χα ὁ Θάνατος θὰ μπορέσει νὰ σᾶς σώσει ἀπὸ τὴ φωτιά μου!

Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο! Ὁ Γκα οὐρ καὶ ἡ Ταταμπού ἀλλάζουν μιά γρήγορη ματιά συνεννοήσεως. Παίρνουν, ταυτόχρονα κ' οἱ δυὸ μιά τραγικὴ ἀπόφασι...

Ἔτσι, μὲ γρήγορα πηδήματα, φθάνουν στὴν ἄκρη ἑνὸς μεγάλου θράχου τῆς κορφῆς. Οἱ μανιασμένες φλόγες τοὺς ἔχουν τώρα κυκλώσει ἀπὸ παντοῦ... Λίγες στιγμὲς ἂν μείνουν ἀκόμα ἐκεῖ θὰ καοῦνε ζωντανοί!

Ἡ «Κόρη τῆς Ζούγκλας» ἀγκαλιάζει δακρυσμένη τὸν ἀγαπημένο της ἀγνὸ σύντρο-

φο. Τὸν φιλάει μὲ λαχτάρια στὸ πλατὺ περήφανο μέτωπο:

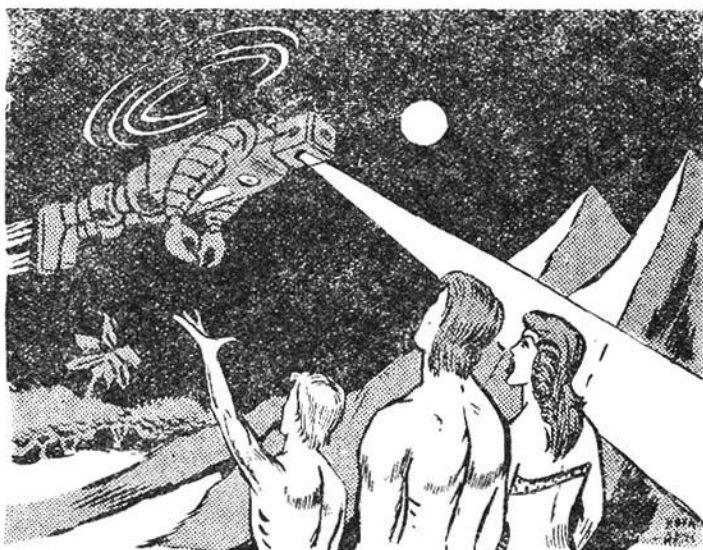
— Ναί, Γκαοῦρ! τοῦ κάνει. Καλύτερα ἔτσι! Ὁ θάνατος στὶς φλόγες μὲ τρομάζει...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀναστενάζει:

— Ἀλλοίμονο, ἀγαπημένη μου! Θὰ πεθάνουμε χωρὶς νὰ δοῦμε τὴν Πατρίδα μας! Τὴ δοξασμένη κι ἀθάνατη Ἑλλάδα!

Οἱ λυσσασμένες φλόγες τοὺς ἔχουν φθάσει πιά. Καὶ ἀπὸ τ' ἀπάνω, καὶ ἀπὸ τὰ κάτω θράχια!

Οἱ δυὸ ἀπελπισμένοι σύντροφοι κλείνουν μὲ φρίκη τὰ μάτια τους. Καὶ μ' ἓνα τρα-

Τὸ φοβερὸ Τέρας τῶν Οὐρανῶν περνάει τώρα πάνω κι' ἀπὸ τὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

γικό πήδημα, βρίσκονται στο κενό! Ἀρχίζουν νά γκρεμίζονται στο τρομακτικό θάραθρο... Ἐνῶ ψηλά ἀπὸ τὸ καταραμένο Ρομπότ, ξανακούγεται τὸ ἀπαίσιο γέλιο τοῦ τρελλοῦ Οὐράγκ :

— Χά, χά, χά! Μονάχα ὁ Θάνατος θά σᾶς σώσῃ ἀπ' τὶς φλόγες μου!

ΣΤΙΣ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ «ΑΡΠΑΓΕΣ»

Ὅμως ὁ παράφρων Ἐπιστήμονας δὲν θέλει, φαίνεται, νὰ τοὺς κάνῃ κακὸ...

Τὴν ἴδια στιγμή τὸ τεράστιο Ρομπότ παίρνει γρήγορη στροφή στὸν ἄερα. Καὶ κάνοντας μία κεραυνόβολη κάθετη ἐφόρμησι, μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς, χύνεται πάνω στὸν Γκαοῦρ καὶ στὴν Ταταμπού!

Ἀπλώνει τὶς φοβερὲς ἀτσαλένιες δαγκάνες τῶν χεριῶν του καὶ τοὺς ἀρπάζει στὸ κενό! Λίγο πρὶν πέσουν κάτω. Λίγο πρὶν ἔροῦν τὸν φρικτὸ θάνατο ποὺ τοὺς περίμενε...

Μὰ ὁ ἀτσαλένιος γίγαντας δὲν σταματᾷ. Κρατῶντας τώρα στὶς δαγκάνες του τοὺς δυὸ συντρόφους, ἐξακολουθεῖ νὰ πετᾷ μὲ τὴν ἴδια ἀσύλληπτη ταχύτητα!

Καὶ νά: Δὲν ἔχουν περάσει λίγες στιγμὲς ὅταν φθάνει πάνω ἀπὸ τὴν περιοχὴ ποὺ ζῇ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας...

Σταματᾷ τὶς ἐκρήξεις τῶν σωληνωτῶν ποδαριῶν του καὶ χαμηλώνει ἀργά... Ὡσπου κάποτε προσγειώνεται

στὴ σπηλιά...

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, κι ὁ Κραγιαμποῦ ἀτενίζουν μὲ φρίκη καὶ δέος τοὺς δυὸ συντρόφους. Οἱ ἄμμοιροι σπαρταρᾶνε πιασμένοι στὶς τρομακτικὲς ἀρπάγες τοῦ φοβεροῦ Ρομπότ!

Πρῶτος ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας χύνεται μανιασμένος πάνω στὸ σιδερένιο γίγαντα. Ζητάει νὰ σώσῃ τοὺς δυὸ ἀγαπημένους φίλους του... Τὸ ἴδιο κάνει, σχεδὸν ἀμέσως κι ὁ γιός του. Ὁ καλόκαρδος Κραγιαμποῦ...

Μονάχα ἡ πανέμορφη ξανθεῖα Τζέιν μένει στὴ θέσι της. Ὅχι ὅμως καὶ ἀπραγῇ... Γιατὶ τραβάει σθέλητὴ τὸ πιστόλι της. Καὶ πυροβολεῖ μὲ λύσσα καὶ μανία τὸν Ρομπότ.

Μὰ χαμένες πάν' οἱ σφαῖρες κι ὁ κόπος τῆς.

Τὰ στήθεια τοῦ ἀψυχου αὐτοῦ γίγαντα εἶναι φτειαγμένα ἀπὸ χοντρὸ ἀτσάλι! Τὰ πυρωμένα βλήματα τοῦ πιστολιοῦ της, κτυπῶντας πάνω σ' αὐτά, γίνονται σωστὲς πηλτες!

Τὴν ἴδια στιγμή ἀπὸ τὸ μεγάλο ποῦ βρίσκεται στὸ στόμα τοῦ Ρομπότ ἀκούγεται ἡ ἀπαίσια φωνὴ τοῦ τρελλοῦ Οὐράγκ :

— Ἀδίκᾳ κοπιᾶτετε ὅλοι! Τίποτα δὲν θά μωρέσετε νὰ μοῦ κάνετε. Εἶμαι δυνατὸς κι ἀθάνατος σάν τὸ Θεό!

Ἀμέσως ἀνοίγει τὶς ἀτσαλένιες δαγκάνες τῶν χεριῶν του. Κι ὁ Γκαοῦρ κ' ἡ Ταταμποῦ πέφτουν κάτω!

Ἀπ' τὸ στόμα τοῦ σιδερέ-

νιου Γίγαντα άντηχει τώρα προστατική ήφωγή του πα-
ράφρονα Έπιστήμονα :

— Οί δυο γυναίκες κι ο μι-
κρός νά μπουν άμέσως μέσα
στη σπηλιά... Οί δυο άντρες
νά μείνec' έδω... Νά παλέ-
ψετε! Θέλω νά 'δω ποιός ά-
πό σās είναι πιό χεροδύνα-
μος κι άτρόμητος. Αυτός θα
έχη τη μεγάλη τιμή νά γίνει
βοηθός μου: Βοηθός Θεού!

ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

Ή Ταταμπού, ή Τζέιν κι ο
Κραγιαμπού μπαίνουν ύπά-
κουα στη σπηλιά. "Ομως στα-
ματούν μέσ' άπ' τ' άνοιγμά
της. Κυττάζουν περίεργοι νά
'δοϋν τί θα γίνει...

Ο Γκαούρ κι ο Ταρζάν μέ-
νουν άκίνητοι. Σά νά μήν έ-
χουν άκούσει τη διαταγή του
φοβερού Καμπούρη...

Μόνο πού ο "Αρχοντας της
Ζούγκλας μουρμουρίζει σιγά
στών μελαφό σύντροφό του:

—Τά βλέπεis, άδελφέ μου;!
"Επρεπε νά μ' άφήσης πριν...
Νά τόν πατήσω σάν σκουλή-
κι! Καλά στο έλπα έγώ: ή
καλωσύνη σου ελα μās κατα-
στρέψη!

Ο τεράστιος Ρομπότ πού
περιμένει μπροστά τους όρ-
θός κι άκίνητος, άναταράζε-
ται τώρα. Κι άπ' τó μηχανικό
στόμα του ξανακούγεται ά-
γρια ή φωνή του Ούράγκ :

—Έμπρός! Κάντε αυτό πού
σās διατάζω! "Αν παρακού-
σετε κι αυτή τη φορά, θα ρί-
ξω φωτιά! Θα κάψω ζωντα-

νές τις όμορφες αντρόφισσές
σας και τó παιδί!

Ο Γκαούρ κι ο Ταρζάν
δέν λογαριάζουν τη ζωή τους.
"Ομως τρέμουν στη σκέψη
πώς τ' άγαπημένα τους πρό-
σωπα μπορεί νά πάθουν κα-
κό! "Ετσι, αλλάζουν μιά γρή-
γορη ματιά συνεννοήσεως. "Α-
ποφασίζουν νά ύπακούσουν...

Κι άμέσως χύνονται ό έ-
νας πάνω στόν άλλον. Πιά-
νονται στα χέρια. "Αρχίζουν
νά παλεύουν και νά κτυπιών-
ται...

Τό τεράστιο Ρομπότ, μέ
τους προβολείς των ήλεκτρι-
κων ματιών του, παρακολου-
θεί τη φοβερή μονομαχία των
δύο γιγάντων...

Σε μιά στιγμή ο Γκαούρ
ψιθυρίζει κρυφά στόν "Αρχον-
τα της Ζούγκλας:

— Μή θάξεις δύναμι Ταρ-
ζάν. "Αφησε με νά σε ρίξω
κάτω. Νά σε νικήσω...

— Γιατί; ρωτάει σάν παρε-
ξηγημένος εκείνος.

—Γιατί πρέπει νά ξεγελάσω
με τόν Τρελλό. Νά νομίση πως
έγώ είμαι ο πιό δυνατός. Και
νά πάρη έμένα μαζί του...
Δέν θέλω νά κινδυνέψης εσύ.
Μείνε έδω νά προστατέψης
τις συντρόφισσές μας και τó
παιδί... "Ας χαθώ έγώ!

Ο Ταρζάν, χωρίς νά πά-
ψουν νά παλεύουν, τού άπο-
κρίνεται τó ίδιο σιγά :

— "Οχι, Γκαούρ! "Αφησε
νά σε νικήσω έγώ! Καλύτερα
ό κακοϋργος αυτός νά πάρη
έμένα μαζί του... "Εού εισαι
νέος άκόμα. Πρέπει νά ζή-
σης!

Ἡ πάλῃ συνεχίζεται... Μὰ ὁ ὑπέροχος Ἑλληνας ἔχει καταλάβει πῶς μὲ τὸ καλὸ δὲν θὰ καταφέρει αὐτὸ ποὺ θέλει νὰ κάνῃ. Καὶ συλλογιέται :

— Πρέπει, μὲ κάθε τρόπο, νικήσω ἐγώ. Μονάχα ἔτσι θὲ μπορέσω νὰ σώσω τὸν ἀγαπημένο καὶ περήφανο «ἀδελφὸ» μου!

Τὴν ἴδια ὅμως σκέψι — ταυτόχρονα μ' αὐτὸν — κάνει ὁ Ταρζάν:

— Πρέπει νὰ νικήσω ἐγώ, συλλογιέται. Μονάχα ἔτσι θὰ σώσω τὸν Γκαοὺρ ποὺ θέλει νὰ θυσιασθῇ γιὰ μένα!

Ἔτσι οἱ δύο γίγαντες ἀγριεύουν τώρα. Παλεύουν καὶ κτυπιῶνται στ' ἀλήθεια πιά!

Προτιμᾷ καθένας τοὺς νὰ πεθάνῃ, παρὰ νὰ νικηθῇ! Ἡ μονομαχία τοὺς γίνεται — ἀλλοίμονο — τρομερή! Θανάσιμη!

Ὁ ἕνας κτυπᾷ ἀλύπητα τὸν ἄλλον γιὰ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τῆς... νίκης! Γιατὶ ξέρουν τὴν τραγικὴ τύχη ποὺ θὰ θρῆ ὁ νικητὴς, πέφτοντας στὶς ἀτσαλένιες δαγκάνες τοῦ τρελοῦ Ἐπιστήμονα!

Ὅμως κ' οἱ δύο τοὺς εἶναι θερῶς ἀνήμερα. Κανένας δὲν καταφέρνει νὰ δαμάσῃ τὸν ἄλλον!

Καὶ νά: Ξαφνικὰ τὰ πράγματα ἀλλάζουν ἀναπάντεχα! Καθὼς οἱ μανιασμένοι γίγαντες παλεύουν, ὁ Γκαοὺρ σκουντάφτει σὲ μιὰ ρί-

ξιμιὰ πέτρα(*). Καὶ παραπατώντας, σωριάζεται θαρὺς κάτω!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν παρατάει. Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν ἀτσαλένιο Ρομπότ, φωνάζει θριαμβευτικά :

— Ἐγὼ νίκησα, Οὐράγκ! Ἐγὼ λοιπὸν θὰ γίνω ὁ βοηθός σου! Μαζί θὰ ταξιδεύουμε στὸ φεγγάρι!

Ὅμως στὸ μεταξὺ ὁ Γκαοὺρ ἔχει πεταχτῇ ὀρθός! Κι ἀρπάζοντας, ἀπὸ πίσω, τὸν Ταρζάν τὸν σωριάζει μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμι κάτω...

Ταυτόχρονα φωνάζει κι αὐτὸς στὸ Ρομπότ :

— Ὅχι! Ἐγὼ εἶμαι ὁ νικητὴς! Πρὶν, ποὺ ἔπεσα κάτω, εἶχα παραπατήσει! Ἐγὼ λοιπὸν θὰ γίνω ὁ βοηθός σου. Καὶ μαζί θὰ πετάξουμε στὸ φεγγάρι!

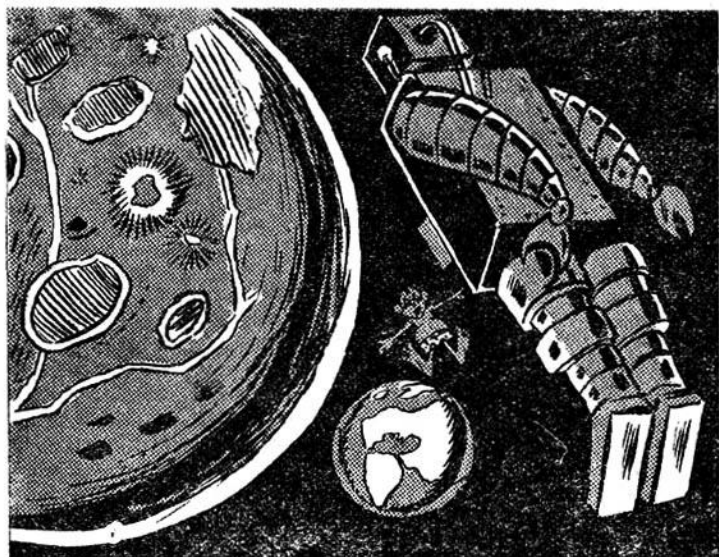
Ἡ ἀπαίσια φωνὴ τοῦ τρελοῦ Σοφοῦ, ποὺ θρίσκει μέσα στὴν κοιλιά τοῦ ἀτσαλένιου γίγαντα, ξανακούγεται τώρα :

— Μπράβο! Κι ὁ ἕνας κι ἄλλος δυνατοὶ κι ἀτρόμητοι εἰσαστε! Θὰ σᾶς πάρω λοιπὸν καὶ τοὺς δύο μαζί μου! Λίγο στενάχωρα θάμαστε, μὰ δὲν πειράζει...

Ὁ Γκαοὺρ κι ὁ Ταρζάν νοιώθουν φρίκη!

Ἄν ὁ παράφρονος αὐτός, τοὺς πάρῃ σκλάβους του, τί θ' ἀπογίνουν οἱ δύο γυναῖκες ;

(*) Πέτρα, ποὺ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς θρίσκει μέσα στὸ ἔδαφος.

Τύφλα στο μεθύσι ο Ποκοπίκο
καί πηδάει στο άβυσσαλέο κενό!...

Τί θ' απογίνουν ο Κραγια-
μπού, ή Χουχού κι ο Ποκο-
πίκο;

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας
τραβάει απότομ' απ' τ'ό μπρά-
τσο τόν μελαψό γίγαντα.
Ταυτόχρονα φωνάζει στις δυό
γυναίκες καί στόν Κραγια-
μπού πού κρυφοκυττάζουν ά-
πό τ' άνοιγμα τής σπηλιάς :

— Έμπρός! Έλάτε δλοι
μαζί μας, Τρέ'χτε όσο πιο
γρήγορα μπορείτε!

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΕ
ΕΞΑΚΟΣΙΑ ΧΡΟΝΙΑ !

Καί ξεκινάει πρώτος...

Τρέχει σάν κυνηγημένο έλά-
φι!

Η Ταταμπού, ή Τζέϊν κι ο
Κραγιαμπού τόν ακολουθούν.
Τελευταίος ο Γκαούρ...

Όλοι πασχίζουν νά ξεφύ-
γρήγορα απ' τ'ό μέρος πού ά-
φησαν τόν τρομερό Ρομπότι!

Όμως αλλοίμονο! Τίποτα
καί πάλι δέν καταφέρνουν...

Τά μηχανικά σιλόγχνα τού
σιδερένιου γίγαντα άναταρά-
ζονται, παράξενoi μεταλλικοί
κρότοι άντηχούν μέσα στά
στήθια του. Μέσα στήν κοι-
λία του...

Καί νά: Ό Έλικας τής ρά-
χης του άρχίζει σέ λίγο νά

περιστρέφεται. Τὸ χαλύβδινο Στοιχείο ἀρχίζει νὰ τρέξη... Μὲ τεράστια δήματα — χωρὶς ν' ἀνυψωθῇ — κωηγάει τοὺς πέντε φυγάδες...

Καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ τοὺς φθάσῃ!

Τέλος ἀπλώνοντας τ' ἀπέραντα χέρια του μὲ τὶς ἀτσαλένιες ἀρπάγες καὶ πιάνει μὲ τὴ μιά τὸν Ταρζάν καὶ μὲ τὴν ἄλλή τὸν Γκαοῦρ!

Ἀμέσως σταματᾷ... Ἀπὸ τὸ μέγαφωο τοῦ στόματός του ἀκούγεται ὁ τρελλὸς Οὐράγκ νὰ καυχᾶξαι :

— Χά, χά, χά! Ὁ λόγος μου εἶναι διαταγή! Οὔτε ὁ Θεὸς δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ στὴ δύναμι καὶ στὴ θέλησί μου! Χά, χά, χά!

Ταυτόχρονα σχεδὸν ἡ σιδερένια πύρτα τῆς κοιλίας τοῦ Ρομπότ ἀνοίγει τώρα. Στὸ βάθος τῆς διακρίνεται ἡ ἀπαίσια μορφή τοῦ σατανικοῦ Ἑπισητήμονα.

Ἀμέσως, τὸ ἓνα χέρι τοῦ Ρομπότ, γυρίζοντας, φέρνει τὸν Ταρζάν μπροστὰ στὸ ἀνοιγμά τῆς κοιλίας του. Ἀνοίγει τὴ δαγκάνα καὶ τὸν σωριάζει μέσα σ' αὐτήν. Τὸ ἴδιο, καὶ χωρὶς καθυστέρησι, κάνει καὶ μὲ τ' ἄλλο του χέρι. Ρίχνει μέσα στὴν κοιλία του καὶ τὸν Γκαοῦρ.

Ἡ σιδερένια πύρτα ξανακλείνει θαρεῖα... Καὶ ὁ χαλύβδινος Γίγαντας ἀρχίζει τώρα ν' ἀνυψώνεται... Φθάνει μέχρι τὶς ψηλὰς κορφές τῶν γιγάντων δέντρων...

Ἐκεῖ σταματᾷ γιὰ λίγες στιγμές. Ἀπὸ τὸ μέγαφωο

ἀκούγεται πάλι ἡ τρομακτικὴ δυνατὴ φωνὴ τοῦ τρελλοῦ Οὐράγκ. Φωνάζει τώρα στὶς δύο γυναῖκες καὶ στὸν Κραγιαποῦ τοῦ ἔχουν ἀπομείνει κάτω :

— Μὴν ἀνησυχῆτε! Θὰ κάνοῦμ' ἓναν μικρὸ περίπατο μέχρι τὸ φεγγάρι! Θὰ φθάσοῦμ' ἐκεῖ γρήγορα : Σὲ καμμιὰ... τρακοσαριά χρόνια... Καὶ σὲ ἄλλα τόσα, ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Ταρζάν θὰ θρίσκωνται πάλι κοντὰ σας!

Σχεδὸν ἀμέσως ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ τεράστιου Ρομπότ ξαναρχίζουν οἱ θροντερές πύρινες ἐκρήξεις. Τὸ σιδερένιο Τέρας ἐκσφενδονίζεται πλὴν οὐρανό. Διασχίζει σὰν βολίδα τὸ Ἄπειρο. Ταξιδεύει γιὰ τὴ Σελήνη!

ΘΡΗΝΟΣ ΚΑΙ ΟΔΥΡΜΟΣ !

Ἡ Τζέιν, ἡ Ταταμποῦ καὶ ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν, ἔχουν μαρμαρώσει μὲ τὰ κεφάλια τους σηκωμένα πρὸς τὸν οὐρανὸ ! παρακολουθοῦν μὲ φρίκη καὶ ἀπόγνωσι τὸν ἀτσαλένιο γίγαντα ποῦ ὅσο ἀπομακρύνεται μικραίνει, μικραίνει, μικραίνει... Ὡσπου φθάνει νὰ γίνῃ ἓνα ἐλάχιστο μαῦρο στίγμα στὸ βάθος τοῦ ἀπέραντου γαλάζιου οὐρανοῦ!

Τέλος, τὰ δάκρυα θαμπώνουν τὰ μάτια τους, ὅπως ἡ ὕροχὴ τὰ τζάμια τῶν παραθύρων. Καὶ παύουν νὰ βλέπουν!

Οἱ δύο γυναῖκες κλαῖνε τώρα καὶ κτυπιῶνται σὰν τρελλές. Ξερρίζουν τὰ μαλλιά!

Σχίζουν τὰ στήθεια τους. Ζητάνε μαύρο Χάρο νά ρθῇ νά τῆς πάρῃ!

Ὁ Κραγιαμπού νοιώθει κι αὐτὸς τὴν ἀνάγκη νά κλάψῃ πολύ. Νά σπαράξῃ ἀπ' τὸν πόνο του... Ὅμως ὄχι! Σὰν «ἐντρας» ποὺ εἶναι κάνει τὴν καρδιά του σίδερο. Συγκρατιέται. Ἐνῶ μὲ τὴ ράχι τῆς παλάμης σκουπίζει τὰ θοερκωμένα μάτια του!

Τὸ ἄμοιρο παιδί ἔχει νοιώσει τὴ θареи εὐθύνη πού φορτώθηκε : 'Απ' ἐδῶ καὶ πέρα, αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ μοναδικὸς προστάτης τῶν δυὸ γυναικῶν. Αὐτὸς καὶ ὁ "Αρχοντας τῆς ἀπέραντης ὄγριας Ζούγκλας!

"Αν βοηθήσῃ ὁ Θεὸς καὶ ξαναγυρίσῃ κάποτε ὁ πατέρας του, θέλει νά νοιώσῃ περηφάνεια γι' αὐτόν. Θέλει ν' ἀκούσῃ τὸν Ταρζάν νά λέῃ :

— Ὁ Κραγιαμπού εἶναι ἄξιος γιὸς μου! Εἶμαι περήφανος κι εὐτυχισμένος ποὺ ὁ Θεὸς μοῦ χάρισε τέτοιον Διάδοχο! Κάποτε θὰ κυβερνήσῃ τὴ Ζούγκλα καλύτερ' ἀπὸ μένα!

Καὶ νά: Γυρίζει πρὸς τὶς δυὸ γυναῖκες. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του εἶναι τώρα βαρὺς. Σοβαρὸς :

— Ἀφήστε τὰ κλάματα ! τοὺς λέει. Μονάχα οἱ δειλοὶ κλαῖνε! Ὁ καλὸς Θεὸς τῆς Γιοχάνας, δὲν θ' ἀφήσῃ ποτὲ νά χαθοῦν ὁ Πατέρας κι ὁ Γκαούρ! Θὰ ξαναγυρίσουν γρήγορα κοντὰ μας!

» Ὅμως ὅσο κι ἂν λείψουν, δὲν θάσαστε μονάχες! Ἐγὼ θὰ φροντίζω γιὰ σᾶς. Ἐγὼ

θὰ σᾶς προστατεύω!

Οἱ δυὸ πανέμορφες γυναῖκες ἀγκαλιάζουν **δακρυσμένες** τὸ μικρὸ ἥρωϊκὸ παλικάρι. Καὶ μὲ ἀμέτρητα φιλιὰ τοῦ δείχνουν τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη τους.

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή ἀνθρώπινες πατημασιὲς ἀκούγονται... Εἶναι ἡ Χουχού πού, φθάνοντας ἀνήσυχη, βλέπει τὴ Τζέιν καὶ τὴν Ταταμπού νά φιλᾶνε τὸν Κραγιαμπού:

— Καλὲ νισάφι πιά! τοὺς φωνάζει. Καλὲ σὰν σαλιγκάρι τὸ ρουφήξατε τὸ καφερό!

Κι ἀναστενάζοντας σὰν ἄσκι πού ξεφουσκώνει, προσθέτει μελαγχολικά :

— "Ασααχχχ! "Ετσι φιλοῦσα κ' ἐγὼ τὸν «Ἀντρακλά» μου, σὲ συγχωρεῖτε κιόλας! Ὅμως τώρα τὸν ἔχασα πού κακοχρόνῳ νάχῃ, τὸ χρυσὸ μου!

Καὶ ξεσπώντας σὲ ἀπότομους λυγμούς, συνεχίζει :

— Χί, χί, χί! Ζωὴ σὲ λόγου μου τῆς κακομοίρας! Καλὲ ἤθελε, γλέπεις, νά πάῃ νά ᾄδῃ τὸ «Πετούμενο». Αὐτὸ θὰ μοῦ τὸν ἔραγε! Χί, χί, χί! Θεὸς σχωρέστονε τὸν παληορεμπέσκέ! Αἰωνία του ἡ μνήμη τοῦ παληοκοπρίτη! Γαῖαν ἔχῃ ἐλαφράν, τὸ χρυσὸ μου!

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν παίρνει τώρα τὶς τρεῖς γυναῖκες. Κι ὅλοι μαζί ξεκινᾶνε γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό.

— Ἐκεῖ, τοὺς λέει, πρέπει τώρα νά ἐγκατασταθοῦμε ὅλοι. Θάμαστε πιδ σίγουροι !

"Ετσι προχωροῦν μελαγχο-

λικοί και συλλογισμένοι.

Μόνο ή Χουχού, σὲ μιά στιγμή, ψιθυρίζει στὸν Κραγιαμπότ χαμογελῶντας πονηρά :

— Κατεργαράκο, κατεργαράκο! Εἶχες δὲν εἶχες τὸ σκάρωσες τό... χαρεμάκι σου. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

ΔΥΟ «ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ» ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ!

Καὶ τώρα ἄς πετάξουμε κ' ἐμεῖς μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας. Ἄς παρακολουθήσουμε τὸ χαλύβδινο Ρομπότ ποὺ συνεχίζει τὸ ἀπίστευτο ταξίδι του στὸ "Ἀπειρο!"

Παρ' ὅλο ποὺ ὁ τρελλὸς Οὐράγκ εἶχε πεί πὼς θὰ ταξιδέψουν «στενάχωρα λιγάκι», ὅμως τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀτσαλένιου του γίγαντα εἶναι ἀρκετὰ εὐρύχωρο. Θὰ μπορούσαν νὰ χωρέσουν μέσα στὴν κοιλία του ὄχι τρεῖς — ὅπως εἶναι τώρα — μὰ καὶ δέκα ἐπιβάτες ἀκόμα!

Ψηλά, πρὸς τὸ σῆθος τοῦ ρομπότ θρῖσκονται ἀμέτρητες ηλεκτρικὲς συσκευές. Κι ἄλλα πολλά παράξενα καὶ πολὺπλοκα μηχανήματα : μετρητές, μοχλοὶ καὶ πολὺπλοκα ἐπιστημονικὰ σύνεργα!

Κάπου ἐκεῖ θρῖσκεται καὶ ἡ θέσι τοῦ πιλότου... Καὶ σ' αὐτὴν κάθεται σοβαρὸς ὁ τρελλὸς Οὐράγκ...

Ὁ μεσόκοπος καμπούρης μὲ τὴ μεγάλη φαλάκρα, τὴ γαμψή μύτη καὶ τὰ χοντρά γυαλιά, διευθύνει τὸ ἀλόκοτο ἀεροσκάφος του!

Κάτω, στὴν εὐρύχωρη κοιλία τοῦ ἱπταμένου Ρομπότ βρίσκονται οἱ θέσεις γιὰ τοὺς ἐπιβάτες...

Ὁ Γκαούρ κι ὁ Ταρζάν κθθθθθθθθ ἀντίκρου στὸν ἄλλον. Σκυραῖποι καὶ θαθεῖα συλλογισμένοι...

Τὰ μάτια τους πετοῦν ἀστράπεδες ὁργῆς. Τὰ σφιγμένα δόντια τους τρίζουν ἀπαίσια. Οἱ γροθιές τους, σφιγμένες κι αὐτὲς μὲ λύσσα. Μοιάζουν μὲ λοντάρια σὲ κλουβί...

Γύρω τους θρῖσκονται ἕνα σωρὸ παράξενα σύνεργα : Λεπτοὶ σωληνες, ἀτσαλένιοι μοχλοὶ, στρόφιγγες καὶ θαλθίδες. Ποὺ μ' αὐτὰ ὁ τρελλὸς Ἐπιστήμονας κανονίζει τὴν κατεύθυνσι καὶ τὴν ταχύτητα τοῦ Ρομπότ...

Οἱ ἀτομικὲς ἐκρήξεις, ποὺ γίνοντ' ἔξω στὰ σωληνωτὰ ποδάρια τοῦ μεταλλικοῦ γίγαντα, κοθόλου δὲν ἀκούγονται στὸ ἐσωτερικὸ του! Κι αὐτὸ συμβαίνει γιὰ τὸ ἱπτάμενο Ρομπότ τρέχει μὲ ταχύτητα πολὺ πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὴν ταχύτητα ποὺ τρέχει ὁ ἥχος!

Ὁ δόκτωρ Οὐράγκ φαίνεται εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ταξίδι του. Καὶ σκύβοντας τὸ κεφάλι, χαμογελάει στοὺς δυὸ φυλακισμένους ἐπιβάτες :

— Καλὰ πάμε, ἀγαπητοὶ μου φίλοι... Ὅλα τὰ ὄργανα λειτουργοῦν θαυμάσια! Οὔτε μισὸ χιλιεστὸ παρέκλιση δὲν ἔχουμε ἀπὸ τὴν πορεία μας... Προχωροῦμε ἴσια γιὰ τὴ Σελήνη...

Καὶ προσθέτει, ξαναφώνον-

τας νά φανή ἡ τρέλλα του σὲ ὅλο τὸ τρομακτικὸ μεγαλεῖο της :

— Τὸ πολὺ — πολὺ σὲ καμιά τριακοσαριά χρόνια θά θρискόμαστ' ἐκεῖ! "Ετσι, ἐγὼ κ' ἐσεῖς θά εἴμαστε οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ποὺ θά πατήσουμε τὸ φεγγάρι! Χά, χά, χά! Χά, χά, χά!

ΤΑ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΑ ΤΕΡΑΤΑ

"Ομως ἀλλοίμονο! Τὸ τρελλὸ γέλιο τοῦ κόβεται ἀπτόμα: Τὸ τεράστιο Ρομπότ τραντάζεται ξαφνικά. Καί, σχεδὸν ἀμέσως ἀλλάζει κατεύθυνσι. Δὲν προχωρεῖ πιά κατὰ τὴ Σελήνη...

"Ἐχει ἀρχίσει νὰ διαγράφη ἀκανόνιστους κύκλους στὸ κενό! Μοιάζει μ' ἓνα τυφλὸ πουλί. Μ' ἓνα ὄρνιο ποὺ δὲν βλέπει ποῦ πετάει. Ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ κατεύθυνσι στὸ φτερούγισμά του!

"Ο δόκτωρ Οὐράγκ χάνει μὲ μιᾶς τὴν αἰσιοδοξία του. Ξεφωνίζει τρομαγμένα καὶ μὲ ἀπόγνωσι :

— "Ανάθεμα! Καταστροφή! Θά γκρεμιστοῦμε πάλι σ' αὐτὴ τὴν καταραμένη γῆ!

Συνέρχεται ὅμως γρήγορα. Καὶ γυρίζοντας διακόπτες, ἢ τραβῶντας μοχλοὺς, ρυθμίζει τὰ διάφορα ὄργανα πτήσεως τοῦ ἀεροσκάφους του...

Τέλος τὰ καταφέρνει... Μὲ χίλιες δυσκολίες συγκρατεῖ τὸν ἀφηνιασμένο Ρομπότ. Τὸν ξαναφέρνει στὸν ἴσιο δρό-

μο. Τοῦ δίνει πάλι τὴ σωστή του κατεύθυνσι...

Εὐτυχῶς! "Ἡ ζωὴ τους ἔχει σωθῇ. Καὶ ὁ ἀτσαλένιος γιγαντας συνεχίζει τὸ ταξίδι του στὸ "Απειρο. Προχωρεῖ κατὰ τὴ Σελήνη... "Ὅλα ξαναλειτούργοῦν τώρα ἐν τάξει!

Καὶ ὁ τρελλὸς "Επιστήμονας, θρискοντας πάλι τὴν ψυχραϊμία του, συνεχίζει :

— Στὸ φεγγάρι ποὺ πηγαινουμε θ' ἀντικρύσουμε παράξενα ὄντα καὶ τρομακτικὰ Τέρατα! Κανένα ἀνθρώπινο μάτι δὲν τᾶχει ἀντικρύσει ποτέ!

»Οἱ ἄνθρωποι νομίζουν πὼς εἶμαι τρελλός! "Ομως ὄχι! Εἶμαι μεγαλοφυῆς καὶ δὲν μποροῦν νὰ μὲ νοιώσουν! Γιατὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ "Αρχοντας τοῦ Κόσμου, ὁ Κουρσάρος τῶν Οὐρανῶν, ὁ Κατακτητὴς τοῦ "Απείρου καὶ ὁ ἀντίπαλος τοῦ Θεοῦ! Χά, χά, χά! Χά, χά, χά!

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ μεσόκοπος φαλακρὸς Καμπούρης μόλις προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὸ τρελλὸ γέλιο του.

Τὸ ἀεροσκάφος τραντάζεται πάλι ξαφνικά! Καὶ ταλαντεύεται, γιὰ δευτέρη φορὰ, στὸ κενό... Ταυτόχρονα ἀρχίζει νὰ περιστρέφεται γυρίζοντας σὰν σβούρα. "Ἐνῶ, κάθε τόσο, παίρνει τοῦμπες στὸν ἄέρα!

"Ο δόκτωρ Οὐράγκ ἀφρίζει τώρα ἀπ' τὸ κακὸ του. Μουγγρίζει σὰν λυσσασμένο θερίο :

— Χίλιοι Διαθόλοι! Τί κα-

κὸ εἶναι πάλι αὐτό;

Ὁ Γκαούρ κι ὁ Ταρζάν περνᾶνε τραγικές στιγμές : Κτυπιῶνται πότε ἔδω καὶ πότε ἔκει, μέσα στὴν κοιλιά τοῦ δαιμονισμένου ἀτσαλένιου γίγαντα!

Ἔχουν, ἀλλοίμονο, καὶ τραυματιστῇ. Ἀπὸ τὰ κεφάλια τους τρέχει κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα!

Μὰ κι ὁ τρελλὸς ἀπαγωγέας τους οὐρλιάζει ἀπεγνωσμένα : Σὲ κάθε ἀναποδογύρισμά τοῦ σκάφους, ἀνατρέπεται κι αὐτός. Ἐρχεται μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ψηλά!

Τὸ ἴδιο, φυσικά, παθαίνουν κ' οἱ δυὸ γίγαντες! Ὁ Γκαούρ κι ὁ Ταρζάν ἔχουν γίνεῖ ἓνα κωμικοτραγικὸ σύμπλεγμα. Τὰ πόδια, τὰ χέρια καὶ τὰ κορμιά τους ἔχουν μπερδευτῇ. Βογγᾶνε πονεμένα ! Ἀφάνταστο κακὸ γίνεται !

Οἱ στιγμές πού περνᾶνε ὅλοι τους εἶναι τραγικές!

ΤΟ «ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣΚΑΦΟΥΣ

Μὰ νά : Ξαφνικά μιὰ γνώριμη χαρούμενη φωνὴ ἀντηχεῖ μέσα στὸ σκάφος :

— "Ε, ρε πλάξ πού σπάω, ἀδερφέ μου ! Μεγάλα γυμνάσια θὰ σᾶς κάνω ! Μεγάλα καφόνια !

Τὰ σκοτεινὰ θαβουλωμένα μάτια τοῦ Οὐράγκ, φωτίζονται τώρα. Πατάει κάποιο κουμπὶ καὶ οἱ ἀτομικὲς ἐκρήξεις τοῦ Ρομπὸτ σταματοῦν. Μονάχα ὁ ἑλικας τῆς ράχης

τοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ γυρίζη...

"Ετσι τὸ ἀλόκοτο ἀεροσκάφος μένει ἀκίνητο στὸ κενό...

Ἀμέσως πηδώντας ἀπὸ τὴν ψηλὴ θέσι του θβάνει στὴν κοιλιά τοῦ σιδερένιου γίγαντα. Κάτω ἀπὸ τὰ καθίσματα τῶν ἐπιβατῶν θρίσκεται ἡ ἀποθήκη τροφίμων καὶ ποτῶν. Κι ἀπ' ἐκεῖ περνάει ὁ ἄξονας πού γυρίζει τὸ πηδάλιο...

Ὁ «Τρελλὸς» χώνει μὲ θιάσι τὸ χέρι του. Καὶ τραβάει μιὰ τεράστια πατούσα. Ὑστερ' ἄλλη μιὰ. Μετ' ἀπ' αὐτὲς παρουσιάζεται μιὰ φουσκωτὴ μαύρη κοιλιά. Καὶ τέλος ἓνα χοντρὸ κωμικὸ κεφάλι. Ὁλόκληρος δηλαδὴ ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπικό.

Ὁ μικροσκοπικὸς μαῦρος νᾶνα κρατᾷ μιὰ ἄδεια μπουκάλα κονιάκ. Κ' εἶναι τύφλα στὸ μεθύσι!

Ὁ Γκαούρ κι ὁ Ταρζάν εἶναι μισοαναίσθητοι ἀπὸ τὰ κτυπήματα. Δὲν ἔχουν συναισθηθῇ τί γίνεται γύρω τους...

Ὁ Οὐράγκ ρωτᾷ παραξευμένος τὸν Ποκοπικό :

— Ποιὸς εἶσ' ἐσύ;

Ὁ νᾶνος — πού στὸ μεταξύ ἔχει πεταχτῇ ὀρθὸς — τραβάει τὴ σκουριασμένη κι ἀνάπηρη χατζάρα του. Κι αὐτοσυνιστίζεται ψευδίζοντας ἀπὸ τὸ μεθύσι :

— Εἶμαι ὁ δόκτωρ Ποκοπικό ! Ὁ Ἀρχοντας τῶν γυναικῶν ! Ὁ Κουρσάρους τῶν Κονίκλων ! Ὁ κατακτητὴς τῆς Χουχούς καὶ ὁ ἀντίπαλος τοῦ... Διαβόλου!

— Καὶ πῶς θρέθηκες ἐδῶ

‘Ο δόκτωρ Ουράγκ ξεφωνίζει τρελλά :

— Έγώ είμαι ο Κατακτητής του ‘Απείρου και ο νικητής του... Θεού !

μέσα;

— Τρύπωσα εντός του σιδερένιου σου Μαντράχαλου ύ-
ταν θρισκότανε επί της Ζού-
γκλός. Κοντά στη Μεγάλη
Πηγάρα. Τότες πούσαχες νά
θρής τά ... γυαλάκια σου !
Χά, χά, χά !

— Έου λοιπόν, διάβολε,
γύριζες τὸ πηδάλιο;

— Μάλιστα. Τοῦ λόγου μου
αὐτοπροσώπως !

— Καί γιατί ζητούσες νά
μᾶς καταστρέψης ; Νά μᾶς
γκρεμοτσακίσης στο θάρα-
θρο;

— Γιά νά σπάσω πλά !

‘Ο Ουράγκ ἀρχίζει νά τὸν
κιυπάη με λύσσα καί μανία !

‘Ο Γκαούρ — ποῦ στο μετα-
ξὺ ἔχει συνέλθῃ — ἀρπάζει
τὰ χέρια τοῦ ἐξαγριωμένου
‘Επιστήμονα. Τὸν συγκράτει...

‘Ο Ποκοπίκο — λεύθερος
τώρα — ἀνοίγει τὴ σιδερένια
πύρτα τῆς κοιλιᾶς τοῦ Ρο-
μπότ. Τύφλα στο μεθύσι κα-
θώς εἶναι, χαιρετάει τὸν τρελ-
λὸ Σοφὸ :

— ‘Αλεβρουάρ Καμπουρο-
καφαφλογιαλάκια ! ‘Απαξ καί
δὲν με γουστάρεις, κατέρχο-
μαι ἐν κινήσει. Θά πάω στο
φεγγάρι... ποδαρόδρομο !

Καί μ' ένα πήδημα βρίσκετε έξω. "Έχει πηδήσει στο άβυσσαλέο κενό!

‘Ο Γκαούρ παρατάει τώρα τόν Ουράγκ. Τόν θερμοπαρακαλάει :

— Σώσε τὸ νᾶνο! Μὴ τὸν ἀφήσης νὰ χαθῇ. Κᾶνε μου αὐτὴ τὴ χάρι. Θὰ κάνω κ' ἐγὼ ὅ,τι μὲ διατάξεις! Θὰ γίνω σκλάβος σου!

‘Ο Ἐπιστήμονας ἔχει καλὴ ψυχὴ στὸ θάθος. Δὲν τοῦ χαλάει τὸ χατήρι...

"Ἐτσι κλείνει ἀμέσως, σπρώχνοντας, τὴν ἀνοικτὴ σιδερένια πόρτα τοῦ Ρομπότ του. Καὶ σκαρφαλώνοντας ξανακάθεται στὴ θέσι τοῦ πιλότου. Πατάει κουμπιά, τραβάει μοχλοὺς. Βάζει σ' ἐνέργεια τίς ἀτομικὲς ἐκρήξεις...

‘Ο χαλύβδινος Γίγαντας, κάνοντας κάθετη ἐξόρμησι, κατεβαίνει μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα!

‘Ο Ποκοπικό ἔχει πέσει στὸ μεταξύ, πολλὲς χιλιάδες μέτρα κάτω... "Ὅμως τὸ τεράστιο Ρομπότ τὸν φθάνει γρήγορα. Ἀπλώνει τὸ δεξιὸ μηχανικὸ χέρι του. Κάνει νὰ τὸν ἀρπάξῃ μὲ τὴν ἀτσαλένια δαγκάνα του. "Ὅμως τίποτα δὲν γίνεται. ‘Ο Ποκοπικό εἶναι πρὸ μικρὸς ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς ἀρπάγης. Καὶ ἀθελά του

ξεφεύγει ἀπ' αὐτὴν...

‘Ο δόκτωρ Ουράγκ κάνει γρήγορους καὶ ἀτέλειωτους χειρισμοὺς στὰ πολύπλοκα ὄργανα τοῦ ἀεροσκάφους του. Μὰ χαμένος κόπος! ‘Ο νᾶνος εἶναι ἀδύνατον πιά νὰ σωθῇ!

Καὶ νά: Τὸ Ρομπότ θουτάει τώρα σὲ πυκνὰ μαύρα σύννεφα... ‘Ο Ποκοπικό παύει πιά νὰ φαίνεται :

— Πάει! Μοῦ ξέφυγε! Τὸν ἔχασα! Τίποτα πιά δὲν μπορῶ νὰ κάνω γι' αὐτόν! Μουρμουρίζει πένθιμα ὁ φαλακρὸς καμπούρης.

Τέλος κι ἀπογοητευμένος κάνει καινούριους χειρισμοὺς στὰ μηχανήματά του. Ξαναδίνει στὸ Ρομπότ κατεύθυνσι πρὸς τὰ ἐπάνω. Συνεχίζει τὸ ταξίδι του στὸ "Ἀπειρο. Προχωρεῖ γιὰ τὴ Σελήνη...

Στὸ μεταξύ ἔχει συνέλθει κι ὁ Ταρζάν. Μαθαίνει ἀμέσως ἀπὸ τὸν Γκαούρ γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ Ποκοπικό...

Κ' οὖς γίγαντες μιλᾶνε γιὰ τὸ ἄμοιρο παιδί μὲ θουρκωμένα μάτια...

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ... ΜΕΤΑ ΦΑΓΗΤΟΝ !

Περνᾶνε ἔτσι πολλὲς ὥρες... Τὸ φεγγάρι φαίνεται τώρα τε-

ράστιο. Διακρίνονται καθαρά τὰ βουνά κ' οἱ χαράδρες του

Οἱ δυὸ γίγαντες δὲν χορταίνου νὰ τὸ κυττάζουν ἀπὸ τὸ στρογγυλὸ γυάλινο παραθυράκι τοῦ Ρομπότ.

Ὁ δόκτωρ Οὐράγκ μουρμουρίζει :

— Εἶχα κάνει λάθος στοὺς ὑπολογισμούς μου. Πίστευα πὼς θὰ φθάναμε στὴ Σελήνη μετὰ τριακόσια χρόνια!

Καὶ προσθέτει, ξαναθρίσκοντας, σιγά - σιγά, τὰ λογικά του :

— Πρέπει νὰ σταθοῦμε τώρα ἐδῶ. Νὰ μὴ προσεδαφωθοῦμε στὸ φεγγάρι πρὶν νυχτώση καλά. Τὸ σκοτάδι θὰ μᾶς προστατεύει στὴν ἀποβίβασι. Τὰ τρομακτικὰ ὄντα ποὺ ζοῦν ἐκεῖ, δὲν θὰ μπορέσουν νὰ μᾶς 'δοῦνε!

"Ετσι σταματάει τὶς ἐκρήξεις τοῦ Ρομπότ. Τώρα γυρίζει μονάχα ὁ ἔλικας τῆς ράχης του. Αὐτὸς ποὺ τὸ συγκρατεῖ ἀκίνητο στὸ κενὸ τοῦ Ἀπείρου.

Ὁ σοφὸς Ἐπιστήμονας παρατάει πάλι τὴ θέσι του. Κατεβαίνει στὴν κοιλιά τοῦ Ρομπότ. Βγάζει τρόφιμα κάτω ἀπὸ τὰ καθίσματα. Τὰ προσφέρει στοὺς δυὸ ἐπιβάτες του.

Μὰ οὔτε ὁ Γκαοῦρ οὔτε ὁ

Ταρζάν παίρνουν τίποτα...

Ξαφνικὰ ἔξω ἀπ' τὸ στρογγυλὸ κρύσταλλο τοῦ μικροῦ παραθυριοῦ παρουσιάζεται κολλημένη μιὰ κωμικὴ μούρη. Κυττάζει πρὸς τὰ μέσα, ξεφωνίζοντας :

— "Ε, μπάρμπα Καμπούρη! Μονάχοι σας θὰ φαρμακώνετεεε; Ἄνοιξέ μου, θρέεεεεε!

Ὁ Οὐράγκ ἀνοίγει χαρούμενος τὴ σιδερένια πόρτα. Ὁ νᾶνος θρίσκει ἀπ' ἔξω κολλημένος σὰν στρεῖδι στὸ αἰωρούμενο Ρομπότ. Καὶ πηδάει σβέλτος μέσα :

— Τὰ εἰσιτήριά σας, περικαλῶ! τοὺς λέει. Ζούγκλα — φεγγάρι ἓνα δίφραγκο!

Τὰ θουρκωμένα μάτια τοῦ Ταρζάν καὶ τοῦ Γκαοῦρ λάμπουν τώρα ἀπὸ χαρά.

— Πέσ' μας λοιπόν: τὸν ρωτᾶνε περίεργοι. Πὼς κατάφερες νὰ σωθῆς;

Ὁ νᾶνος στρογγυλοκάθεται κοντὰ στὸν καμπούρη, ἀρπάζει ἓνα κεφάλι τυρί. Τὸ δαγκώνει λαίμαργα καὶ τοὺς ἀποκρίνεται μπουκωμένος :

— Θὰ σᾶς ἀπαντήξω.. μετὰ φαγητόν!

... ..

Τέλος, κι ἀφοῦ ἔχει φάει τὸν ἀγλέωρα ποὺ λένε, χορ-

ταίνει κάποτε. Ἡ κοιλιά του ἔχει γίνει σάν φουσκωμένο τουλούμι!

— Πέσ' μας λοιπόν; τὸν ξαναρωτᾶνε ἀνυπόμονοι ὁ Γκαούρ κι ὁ Ταρζάν. Πῶς κατάφερες νὰ σωθῇς;

— Ἀπλοῦστατον! τοὺς ἀποκρίνεται ὁ νᾶνος. Ὑπαίτια καὶ εἶδα πῶς δὲν μ' ἔπιανε ἡ διαγκάνα, πιάστηκα ἀπ' τοὺς πόδας τοῦ σιδερένιου Μαντράχαλου! Ἀντιλαβοῦ;

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΜΑΥΡΕΣ ΣΚΙΕΣ

Ἐχει νυχτώσει πιά καλά...

Ὁ δόκτωρ Οὐράγκ βάζει σὲ κίνησι τὸν μηχανισμό τοῦ τεράστιου Ρομπότ. Καὶ τὸ ἀεροσκάφος ξεκινάει γιὰ τὴν ἀπόβαςί...

Σὲ λίγο οἱ ἐπιβάτες του νοιώθουν ἕνα δυνατὸ τράνταγμα. Σὰ νὰ κτύπησαν σὲ στερεὸ ἔδαφος...

Ἡ στιγμή εἶναι ἱστορική!

Πρῶτος ὁ τρελλὸς Καμπούρης ἀνοίγει τὴ σιδερένια πόρτα καὶ πετιέται ἔξω. Τὸ ἴδιο κάνουν — ἀμέσως πίσω του — κ' οἱ ἄλλοι.

Κυττάζουν ὅλοι χαμένα γύ-

ρω τοὺς... Ἀπόλυτη ἡσυχία βασιλεύει στὸ φεγγάρι! Ψυχὴ ζωντανὴ δὲν φαίνεται πουθενά.

Ἡ ἀνείπωτη χαρὰ κάνει τὸν παράφρονα Ἐπιστήμονα νὰ ξεφωνίση :

— Εἶμαι ὁ δόκτωρ Οὐράγκ! Ὁ Ἀρχοντας τοῦ Κόσμου, ὁ κουρσάρος τῶν Οὐρανῶν, ὁ κατακτητὴς τοῦ Ἀπείρου καὶ ὁ νικητὴς τοῦ... Θεοῦ!

Ὁ Ποκοπικό τὸν κυττάζει μὲ συμπόνια :

— Πολὺ σὲ γουστάρω ἀδερφέ μου, ἀλλὰ δὲν... γιὰ τρεῦσαι! τοῦ λέει.

Ἀμέσως, καὶ ρίχνοντας γύρω του θαυμαστικὴ ματιά, ἀναστενάζει :

— Ψυχὴ μου Φεγγάρι! Εἰδῶ θὰ φέρω τὴ Χουχού νὰ περάσουμε τή... Σελήνη τοῦ μέλιτος!

Ὅμως ἀλλοίμονο : Σχεδὸν ταυτόχρονα ἕνα παράξενο θάρρὸ ποδοβολητὸ ἀντηχεῖ... Καὶ κάτι ἀλόκοτες μαῦρες σιλουέττες παρουσιάζονται γύρω. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή τοὺς πλησιάζουν.

Καὶ νά: Ξαφνικά κάτι ἀπί-

στευτο γίνεται! Κάτι αφάντα-
στα τρομακτικό! Κάτι που
κάνει τὸ αἷμα σὶς φλέβες

τους νὰ παγώσῃ!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ
ΤΕΛΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
«Γ Κ Α Θ Υ Ρ — Τ Α Ρ Ζ Α Ν»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΕΛΑΦΕΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Παιραιῶς 10—Ἀθήναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΥΧΟΥΣ 78

ΤΙΜΗ ΔΡΣ 3

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

πάνω από τις πολιτείες και τὰ χωριά τῆς Ἑλλάδας. Πάνω ἀπὸ
τὰ δουνά, τοὺς κάμπους καὶ τὶς θάλασσές της, θὰ πετάξῃ

Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος τῆς 79ης συνταρακτικῆς περιπέτειας τοῦ
θρυλικοῦ πιά

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

ποὺ ἔχει γράψῃ, ὅπως πάντα, ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

*Πλοκή — Δράσις — Μυστήριο — Ἀγωνία — Ἐξωτισμός
Καὶ ἡ Ἀπέθαντη καὶ Ἀγρία Ζούγκλα σὲ ὅλο τὸ
Τρομακτικὸ Μεγαλεῖο της !*

ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΕΧΗ ΔΙΑΒΑΣΗ ΤΟΝ

ΚΟΥΡΣΑΡΟ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

Θὰ εἶναι σὰ νὰ μὴν ἔχῃ διαβάσῃ καμμίαν περιπέτεια Ζεύ-
γλας τοῦ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Της γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ. (Τόμος 1ος)

1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ. (Τόμος 2ος)

9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ. (Τόμος 3ος)

17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΘΥΜΝΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ.

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ. (Τόμος 4ος)

25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ (Τόμος 5ος)

33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΪΡ ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ. (Τόμος 6ος)

41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ, ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ.

ΣΕΙΡΑ ΕΒΔΟΜΗ. (Τόμος 7ος)

49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.

ΣΕΙΡΑ ΟΓΔΩΗ. (Τόμος 8ος)

57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ.

ΣΕΙΡΑ ΕΝΝΑΤΗ. (Τόμος 9ος)

65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΚΑΤΗ. (Τόμος 10ος)

73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. [REDACTED]